

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PAOLO MENGOTZI
της 22ας Σεπτεμβρίου 2016¹

Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-247/15 P, C-253/15 P και C-259/15 P

Maxcom Ltd (C-247/15 P)
Ευρωπαϊκή Επιτροπή (C-253/15 P)
Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (C-259/15 P)
κατά

Chin Haur Indonesia, PT

«Αίτηση αναιρέσεως — Εμπορική πολιτική — Ντάμπινγκ — Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 501/2013 — Εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται μεταξύ άλλων από την Ινδονησία — Επέκταση στις ανωτέρω εισαγωγές του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που έχει επιβληθεί στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας — Κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 — Άρθρα 13 και 18 — Καταστρατήγηση — Άρνηση συνεργασίας μέρους των παραγωγών/εξαγωγέων που εμπλέκονται στην έρευνα — Απόδειξη της καταστρατηγήσεως — Δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων — Έλλειψη αιτιολογίας — Προσβολή των δικονομικών δικαιωμάτων»

Οι παρούσες προτάσεις αφορούν τρεις αιτήσεις αναιρέσεως με τις οποίες η

1. Maxcom Ltd, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2015, Chin Haur Indonesia κατά Συμβουλίου² (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 501/2013 του Συμβουλίου³ (στο εξής: επίδικος κανονισμός), στο μέτρο που αφορά την εταιρία Chin Haur Indonesia, PT (στο εξής: Chin Haur), προσφεύγουσα στη δίκη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — T-412/13, EU:T:2015:163.

3 — Κανονισμός της 29ης Μαΐου 2013, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 990/2011 στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, είτε έχουν δηλωθεί ως καταγωγής από τις χώρες αυτές είτε όχι (ΕΕ 2011, L 153, σ. 1).

2. Οι υπό κρίση τρεις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις επιτρέπουν για πρώτη φορά⁴ στο Δικαστήριο να αποφανθεί, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, σχετικά με τη νομοθεσία της Ένωσης περί καταστρατηγήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ. Η ρύθμιση αυτή, η οποία περιέχεται στο άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΚ) 1225/2009 (στο εξής: βασικός κανονισμός)⁵, επιτρέπει στα θεσμικά όργανα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να επεκτείνουν τους δασμούς αντιντάμπινγκ που επιβάλλουν στις εισαγωγές προϊόντος από τρίτη χώρα, στις εισαγωγές ομοειδών προϊόντων προερχομένων, μεταξύ άλλων, από άλλη χώρα, προκειμένου να αποφευχθεί η καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ.

3. Ειδικότερα, το Δικαστήριο θα έχει την ευκαιρία να διευκρινίσει περαιτέρω τις απαιτήσεις σχετικά με τις αποδείξεις που οφείλουν να προσκομίζουν η Επιτροπή και το Συμβούλιο (στο εξής, από κοινού: θεσμικά όργανα) προκειμένου να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη καταστρατηγήσεως. Η νομολογία παρέχει ήδη ορισμένες ενδείξεις όσον αφορά το βάρος και το απαιτούμενο επίπεδο αποδείξεως. Εντούτοις, το Δικαστήριο έχει παράσχει τις ενδείξεις αυτές στο πλαίσιο υποθέσεων που χαρακτηρίζονται από ιδιόμορφο πραγματικό πλαίσιο, όπου τα θεσμικά όργανα αντιμετώπιζαν άρνηση συνεργασίας εκ μέρους του συνόλου των εμπλεκόμενων στην έρευνα που είχε κινηθεί προκειμένου να διαπιστωθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως και η οποία βασίζεται στην οικειοθελή συνεργασία των εμπλεκόμενων παραγωγών/εισαγωγέων.

4. Στις κρινόμενες υποθέσεις, το Δικαστήριο καλείται να διευκρινίσει, με γνώμονα αυτή τη νομολογία, τις απαιτήσεις σχετικά με τις αποδείξεις που οφείλουν να προσκομίζουν τα θεσμικά όργανα προκειμένου να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη καταστρατηγήσεως σε διαφορετικό πραγματικό πλαίσιο, δηλαδή σε μια κατάσταση που χαρακτηρίζεται από άρνηση συνεργασίας όχι από το σύνολο των ενδιαφερομένων, αλλά από μέρος μόνον των εμπλεκόμενων παραγωγών/εξαγωγέων.

I – Το νομικό πλαίσιο

5. Μολονότι το ζήτημα της καταστρατηγήσεως συζητήθηκε στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων ΠΟΕ-ΓΣΔΕ, οι συζητήσεις δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε συμφωνία. Κατά συνέπεια, ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1994⁶ δεν περιέχει τελικά κάποια σχετική διάταξη⁷. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η Ευρωπαϊκή Ένωση θέσπισε μονομερώς τη δική της νομοθεσία για την καταστολή της καταστρατηγήσεως⁸.

6. Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, ως καταστρατήγηση νοείται «κάθε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής εμπορικών συναλλαγών μεταξύ τρίτων χωρών και της [Ένωσης] ή μεταξύ ατομικών εταιρειών στη χώρα που υπόκειται στα μέτρα και της [Ένωσης], η οποία απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού, ενώ παράλληλα υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία για ζημία ή στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι

4 — Οι παρούσες προτάσεις αναπτύσσονται παράλληλα με τις προτάσεις για τις υποθέσεις C-248/15 P, Maxcom κατά City Cycle Industries, C-254/15, Επιτροπή κατά City Cycle Industries και C-260/15 P, Συμβούλιο κατά City Cycle Industries, οι οποίες αφορούν τρεις αιτήσεις αναιρέσεως ασκηθείσες από τους ίδιους αναιρεσιόντες κατά αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου που εκδόθηκε την ίδια ημέρα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση για τον ίδιο επίδοκο κανονισμό. Τα ζητήματα που εγείρονται με τις τρεις αυτές αιτήσεις αναιρέσεως είναι ανάλογα με αυτά που εγείρονται στο πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων.

5 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51, και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 7, σ. 22), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 1168/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2012 (ΕΕ 2012, L 237, σ. 1).

6 — Συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ 1994, L 336, σ. 103) στο παράρτημα 1Α της συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου που εγκρίθηκε με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994 σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), καθ' όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ 1994, L 336, σ. 1).

7 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 22 του βασικού κανονισμού καθώς και σημείο 10 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Υ. Βοτ στην υπόθεση Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261).

8 — Για παραπομπές στη νομοθεσία της Ένωσης για την καταστολή της καταστρατηγήσεως, η οποία ίσχυε πριν από την έκδοση του βασικού κανονισμού, βλ. σημείο 9 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Υ. Βοτ στην υπόθεση Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261).

εξουδετερώνονται οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του ομοειδούς προϊόντος και όταν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία ότι ασκείται πρακτική ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν, αν χρειαστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2».

7. Στο άρθρο 13, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού παρατίθεται μη εξαντλητική απαρίθμηση των πρακτικών, των διαδικασιών ή των εργασιών του προηγούμενου εδαφίου, οι οποίες περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, «την αποστολή του προϊόντος που υπόκειται στα μέτρα μέσω τρίτων χωρών» και «υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται παράγραφο 2, τη συναρμολόγηση μερών από δράση συναρμολόγησης στην [Ένωση] ή σε τρίτη χώρα». Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού προβλέπει τις τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες μια συναρμολόγηση εντός της Ένωσης ή σε τρίτη χώρα θεωρείται ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα αντιντάμπινγκ⁹.

8. Σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή κινεί έρευνα, με κανονισμό, με δική της πρωτοβουλία ή κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους ή οποιουδήποτε ενδιαφερομένου, με βάση επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τα θέματα για τα οποία γίνεται λόγος στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου. Όταν τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν εξακριβωθεί τελικώς, δικαιολογούν την επέκταση της ισχύος των μέτρων, τότε αυτή αποφασίζεται από το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και αφού ζητηθεί η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής.

9. Το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού προβλέπει τη δυνατότητα χορηγήσεως απαλλαγής από τα μέτρα για την καταστολή της καταστρατηγήσεως σε ορισμένες εταιρίες. Ορίζει ότι «[ο]ι εισαγωγές δεν υποβάλλονται [...] σε μέτρα όταν διατίθενται στο εμπόριο από εταιρείες στις οποίες έχουν χορηγηθεί απαλλαγές. Οι αιτήσεις για απαλλαγές δεόντως τεκμηριωμένες με αποδεικτικά στοιχεία υποβάλλονται εντός των προθεσμιών που καθορίζονται στον κανονισμό της Επιτροπής για την έναρξη της έρευνας. Στην περίπτωση που λαμβάνει χώρα πρακτική, διαδικασία ή εργασία εκτός της [Ένωσης], χορηγούνται απαλλαγές στους παραγωγούς του υπό εξέταση προϊόντος οι οποίοι μπορούν να αποδείξουν ότι δεν είναι συνδεδεμένοι με κανέναν παραγωγό που υπόκειται σε μέτρα και για τους οποίους διαπιστώνεται ότι δεν εφαρμόζουν πρακτικές καταστρατήγησης όπως ορίζεται στις παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου. [...] Αυτές οι απαλλαγές χορηγούνται με απόφαση της Επιτροπής [...] ή με απόφαση του Συμβουλίου περί επιβολής μέτρων και ισχύουν κατά την περίοδο και υπό τους όρους που προβλέπει αυτή η απόφαση. [...] [Μ]πορούν επίσης να χορηγηθούν απαλλαγές μετά την περάτωση της έρευνας που οδήγησε στην επέκταση των μέτρων».

10. Το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Άρνηση συνεργασίας», προβλέπει τα εξής:

«1. Όταν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται την πρόσβαση σε απαραίτητες πληροφορίες ή γενικότερα δεν τις παρέχει εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο παρών κανονισμός ή παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, επιτρέπεται να συνάγονται προσωρινά ή τελικά συμπεράσματα, είτε καταφατικά είτε αποφατικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία.

[...]

⁹ — Ειδικότερα, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, μια συναρμολόγηση θεωρείται ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν: α) η συναρμολόγηση άρχισε ή αυξήθηκε σημαντικά από την έναρξη της έρευνας αντιντάμπινγκ ή αμέσως πριν από αυτήν, και τα χρησιμοποιούμενα μέρη προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα· β) τα μέρη αντιπροσωπεύουν ποσοστό 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, αν και σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι υπάρχει καταστρατήγηση, αν η προστιθέμενη αξία των μερών που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας συναρμολόγησης ή συμπλήρωσης υπερβαίνει το 25 % του κόστους κατασκευής, και γ) οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του συναρμολογημένου ομοειδούς προϊόντος εξουδετερώνονται και υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για τα ομοειδή προϊόντα.

3. Αν οι πληροφορίες που προσκομίζει ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν είναι ενδεχομένως άρτιες από κάθε άποψη, λαμβάνονται οπωσδήποτε υπόψη, υπό την προϋπόθεση ότι οι ενδεχόμενες ελλείψεις δεν είναι τέτοιες, ώστε να δυσχεραίνουν υπέρμετρα τη συναγωγή συμπεράσματος με ικανοποιητική ακρίβεια και υπό την προϋπόθεση ότι οι εν λόγω πληροφορίες υποβάλλονται με τον δέοντα τρόπο και εγκαίρως, ότι είναι επαληθεύσιμες και ότι το οικείο μέρος έχει επιδείξει κάθε δυνατή επιμέλεια.

[...]

6. Αν ένα ενδιαφερόμενο μέρος αρνείται να συνεργασθεί ή συνεργάζεται μεν, αλλά μόνον εν μέρει και με τον τρόπο αυτό εμποδίζεται η πρόσβαση σε χρήσιμες πληροφορίες, το τελικό αποτέλεσμα ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκό για το εν λόγω μέρος από ό,τι θα ήταν αν είχε δεχθεί να συνεργασθεί.»

II – Το ιστορικό των διαφορών και ο επίδικος κανονισμός

11. Το ιστορικό των διαφορών εκτίθεται λεπτομερώς στις σκέψεις 1 έως 28 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες παραπέμπω. Για τις ανάγκες της παρούσας δίκης, θα υπενθυμίσω απλώς ότι, ήδη από το 1993, η Ένωση επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές στην Κοινότητα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Στη συνέχεια, ο δασμός αυτός επανεξετάστηκε κατ' επανάληψη και, τελικά, ορίστηκε σε 48,5 %, με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 990/2011¹⁰.

12. Το 2012, κατόπιν καταγγελίας, η Επιτροπή κίνησε έρευνα σχετικά με πιθανή καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ που είχαν επιβληθεί με τον κανονισμό 990/2011 από εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονταν, μεταξύ άλλων, από την Ινδονησία¹¹. Στο πλαίσιο αυτής της έρευνας, η Chin Haur υπέβαλε αίτηση απαλλαγής βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Η Επιτροπή προέβη σε επιτόπια επαλήθευση στις εγκαταστάσεις της Chin Haur στην Ινδονησία και τελικά απέρριψε την αίτηση απαλλαγής της Chin Haur λόγω αναξιοπιστίας των πληροφοριών που η εταιρία αυτή είχε παράσχει¹².

13. Στις 29 Μαΐου 2013, το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό.

14. Στον επίδικο κανονισμό, το Συμβούλιο ανέφερε καταρχάς ότι, από τις τέσσερις ινδονησιακές εταιρίες που είχαν υποβάλει αίτηση απαλλαγής και αντιπροσώπευαν το 91 % των συνολικών εισαγωγών από την Ινδονησία στην Ένωση, τρεις θεωρήθηκαν συνεργαζόμενες, ενώ τα στοιχεία που υπέβαλε η τέταρτη, δηλαδή η Chin Haur, δεν ήταν δυνατόν να επαληθευτούν και κρίθηκαν αναξιόπιστα, με συνέπεια να μη ληφθούν υπόψη¹³. Επομένως, το Συμβούλιο ανέφερε, στην αιτιολογική σκέψη 33 του εν λόγω κανονισμού, ότι τα συμπεράσματα σχετικά με τη Chin Haur βασίστηκαν στα διαθέσιμα πραγματικά στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού.

10 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 2011, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας έπειτα από επανεξέταση ενόψει της λήξεως ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1225/2009 (ΕΕ 2011, L 261, σ. 2). Βλ. παραπομπές στους προϊσχύσαντες κανονισμούς στις σκέψεις 2 έως 6 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

11 — Κανονισμός ΕΕ 875/2012 της Επιτροπής, της 25ης Σεπτεμβρίου 2012, για την έναρξη έρευνας όσον αφορά την πιθανή καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον [εκτελεστικό] κανονισμό 990/2011 μέσω εισαγωγών ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία, τη Μαλαισία, τη Σρι Λάνκα και την Τυνησία, είτε δηλώνονται ως καταγωγής Ινδονησίας, Μαλαισίας, Σρι Λάνκα και Τυνησίας είτε όχι, και για την υπαγωγή των εν λόγω εισαγωγών σε καταγραφή (ΕΕ 2012, L 258, σ. 21). Η έρευνα κινήθηκε μετά από αίτημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης Κατασκευαστών Ποδηλάτων (EBMA), εξ ονόματος, μεταξύ άλλων, της Maxcom. Βλ. αιτιολογικές σκέψεις 10 έως 13 του επίδικου κανονισμού καθώς και σκέψεις 8 και 9 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

12 — Βλ. συναφώς περισσότερες λεπτομέρειες στις σκέψεις 8 έως 18 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

13 — Βλ. αιτιολογικές σκέψεις 28 έως 32 του επίδικου κανονισμού.

15. Στη συνέχεια, το Συμβούλιο έκρινε ότι πληρούνταν όλες οι προϋποθέσεις για την διαπίστωση της υπάρξεως καταστρατηγήσεως σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού¹⁴.

16. Όσον αφορά, ειδικότερα, τις πρακτικές καταστρατηγήσεως στην Ινδονησία, το Συμβούλιο εξέτασε, κατ' αρχάς, την ύπαρξη μεταφορτώσεων. Συναφώς, στις αιτιολογικές σκέψεις 61 έως 64 του επίδικου κανονισμού αναφέρονται τα εξής:

«(61) Για τρεις από τις τέσσερις αρχικά συνεργαζόμενες εταιρείες, η έρευνα δεν αποκάλυψε τυχόν πρακτικές μεταφόρτωσης.

(62) Όσον αφορά την τέταρτη εταιρεία [δηλαδή τη Chin Haur], όπως αναφέρεται στις αιτιολογικές σκέψεις 29 έως 33, η εφαρμογή του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού ήταν δικαιολογημένη. Από την έρευνα προέκυψε ότι η εταιρεία δεν έχει επαρκή εξοπλισμό για να δικαιολογήσει τον όγκο εξαγωγών στην Ένωση κατά την [περίοδο αναφοράς] και, απουσία άλλης αιτιολόγησης, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η εταιρεία θα μπορούσε να ενέχεται σε πρακτικές καταστρατήγησης μέσω μεταφόρτωσης.

(63) Για τις υπόλοιπες εξαγωγές προς την Ένωση δεν υπήρξε συνεργασία [...].

(64) Ως εκ τούτου, με βάση τη μεταβολή του τρόπου διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών στην οποία κατέληξε η αιτιολογική σκέψη 58 παραπάνω μεταξύ της Ινδονησίας και της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 13 παράγραφος 1 του βασικού κανονισμού, τα πορίσματα της μιας ινδονησιακής εταιρείας, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη [62], και το γεγονός ότι δεν αναγγέλθηκαν ούτε συνεργάστηκαν όλοι οι ινδονήσιοι παραγωγοί/εξαγωγείς, η μεταφόρτωση προϊόντων κινεζικής καταγωγής μέσω της Ινδονησίας επιβεβαιώνεται.»

17. Περαιτέρω, το Συμβούλιο ανέφερε ότι δεν επιβεβαιώθηκε η ύπαρξη στην Ινδονησία εργασιών συναρμολόγησης κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού¹⁵.

18. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Συμβούλιο, αφενός, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι διαπιστώθηκε η ύπαρξη καταστρατηγήσεως με μεταφόρτωση μέσω της Ινδονησίας και επεξέτεινε τον οριστικό δασμό αντντάμπινγκ τον οποίο προβλέπει ο εκτελεστικός κανονισμός 990/2011 στις εισαγωγές ποδηλάτων που αποστέλλονται από την Ινδονησία¹⁶, αφετέρου δε, λόγω της διαπιστωθείσας αρνήσεως πραγματικής συνεργασίας, αρνήθηκε την απαλλαγή της Chin Haur βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού¹⁷.

III – Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

19. Στις 9 Αυγούστου 2013, η Chin Haur άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ζητώντας την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού.

20. Στις 8 Οκτωβρίου 2013, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση της Chin Haur για την εκδίκαση της υποθέσεως με ταχεία διαδικασία¹⁸.

14 — Βλ., αντιστοίχως, αιτιολογικές σκέψεις 45 έως 58 και 59 έως 67 του επίδικου κανονισμού, καθώς και αιτιολογικές σκέψεις 92 (σχετικά με την έλλειψη αποχρώντος λόγου ή οικονομικής αιτιολογίας πλην της αποφυγής των ισχυόντων μέτρων αντντάμπινγκ), 93 έως 96 (σχετικά με την εξουδετέρωση των επανορθωτικών επιπτώσεων των μέτρων) και 99 έως 102 (σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ σε σχέση με την κανονική τιμή που είχε καθοριστεί προηγουμένως) του επίδικου κανονισμού.

15 — Βλ. αιτιολογικές σκέψεις 65 έως 67 του επίδικου κανονισμού.

16 — Βλ. αιτιολογικές σκέψεις 115 και 117 και άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού.

17 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 120 και άρθρο 1, παράγραφος 1, του επίδικου κανονισμού.

18 — Βλ. άρθρο 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της δίκης ενώπιόν του.

21. Με διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 2013, ο πρόεδρος του έβδομου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στην Επιτροπή να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Εντούτοις, δεν επιτράπη στην Επιτροπή να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως¹⁹. Δεδομένου ότι η υπόθεση επρόκειτο να εκδικαστεί με την ταχεία διαδικασία, η Επιτροπή ζήτησε, στις 25 Ιουνίου 2014, να της επιτραπεί να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας²⁰. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε από το Γενικό Δικαστήριο.

22. Με διάταξη της 16ης Ιουλίου 2014 έγινε δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως της Maxcom.

23. Προς στήριξη της προσφυγής της, η Chin Haur επικαλέστηκε τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, και του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, η Chin Haur έβαλλε κατά του συμπεράσματος του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών. Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου, η Chin Haur αμφισβήτησε το συμπέρασμα του Συμβουλίου, στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι επιδιόταν σε μεταφορτώσεις. Ο δεύτερος λόγος προσφυγής αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 18 του βασικού κανονισμού, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Αφορούσε δε τη διαπίστωση του Συμβουλίου σχετικά με την άρνηση συνεργασίας της Chin Haur. Ο τρίτος λόγος προσφυγής αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και αφορούσε τη διαπίστωση του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ.

24. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου, καθώς και τον δεύτερο και τρίτο λόγο προσφυγής ως αβάσιμους. Αντιθέτως, δέχθηκε το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, και ειδικότερα την πρώτη αιτίαση με την οποία η Chin Haur έβαλλε κατά του συμπεράσματος του Συμβουλίου, στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα η οποία θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον όγκο των εξαγωγών της προς την Ένωση.

25. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο ανέλυσε, πρώτον, με τις σκέψεις 81 έως 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα στοιχεία που παρέσχε η Chin Haur στο πλαίσιο της έρευνας και έκρινε ότι τα στοιχεία αυτά δεν αποδείκνυαν ότι η εν λόγω εταιρία ήταν πράγματι Ινδονήσιος εξαγωγέας ή ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

26. Δεύτερον, με τις σκέψεις 95 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα στοιχεία βάσει των οποίων το Συμβούλιο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις. Κατόπιν της αναλύσεως αυτής, με τη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, βάσει των στοιχείων αυτών, το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς ενδείξεις ώστε να τεκμηριώσει το συμπέρασμα που εκτέθηκε στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού. Επίσης, με τη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι η Chin Haur δεν απέδειξε ότι ήταν πράγματι Ινδονήσιος παραγωγός ή ότι πληρούσε της προϋποθέσεις του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού δεν επέτρεπε στο Συμβούλιο να κρίνει, διά της εις άτοπον απαγωγής, ότι η προσφεύγουσα πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις, καθώς μια τέτοια δυνατότητα δεν προκύπτει ούτε από τον βασικό κανονισμό ούτε από τη νομολογία. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου προσφυγής, χωρίς να εξετάσει τις υπόλοιπες δύο αιτιάσεις της Chin Haur. Επομένως, ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού «στο μέτρο που αφορά» την Chin Haur.

19 — Η απόφαση αυτή ελήφθη βάσει του άρθρου 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της δίκης ενώπιόν του.

20 — Σύμφωνα με το άρθρο 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της δίκης ενώπιόν του, στο πλαίσιο της ταχείας διαδικασίας, ο παρεμβαίνων μπορούσε να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως μόνον αν το Γενικό Δικαστήριο το επέτρεπε στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που λαμβάνει σύμφωνα με το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας. Το αίτημα της Επιτροπής βασιζόταν στην τελευταία αυτή διάταξη.

IV – Τα αιτήματα των διαδίκων

27. Με τις αιτήσεις αναιρέσεώς τους, η Maxcom, η Επιτροπή και το Συμβούλιο ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την Chin Haur στα δικαστικά έξοδα. Επικουρικώς, η Επιτροπή και το Συμβούλιο ζητούν από το Δικαστήριο να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

28. Η Chin Haur ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει εν όλω τις αιτήσεις αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και να καταδικάσει την Maxcom, την Επιτροπή και το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα. Επικουρικώς, εφόσον το Δικαστήριο αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η Chin Haur ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει επί της προσφυγής της, να κάνει δεκτές τις δύο εναπομένουσες αιτιάσεις που προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου προσφυγής και να ακυρώσει εν μέρει το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 3, του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που με τις εν λόγω διατάξεις εκτείνεται ο δασμός αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών ποδηλάτων καταγωγής Κίνας στην Chin Haur και απορρίπτεται η αίτηση απαλλαγής της.

V – Ανάλυση

29. Η Maxcom προβάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δύο λόγους αναιρέσεως, εκ των οποίων τον πρώτο κυρίως και τον δεύτερο επικουρικώς, η Επιτροπή τρεις λόγους αναιρέσεως και το Συμβούλιο δύο λόγους. Οι λόγοι που προβάλλονται με τις τρεις αιτήσεις αναιρέσεως συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό και μπορούν κατ' ουσία να χωριστούν σε τρεις ομάδες.

30. Πρώτον, η Maxcom, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή νομική πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού²¹. Δεύτερον, η Επιτροπή και το Συμβούλιο ισχυρίζονται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει λόγω ελλείψεως αιτιολογίας και λόγω αντιφατικής αιτιολογίας· στο ίδιο πλαίσιο, το Συμβούλιο υποστηρίζει επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά²². Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικονομικά δικαιώματά της²³.

A - Επί των λόγων που αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

31. Με μια πρώτη ομάδα λόγων αναιρέσεως, η Maxcom, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν ουσιαστικά ότι η συλλογιστική που περιέχεται στις σκέψεις 95 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και βάσει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον επίδικο κανονισμό πάσχει από πολλαπλή νομική πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

32. Πρώτον, η Maxcom προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εφάρμοσε κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο την εν λόγω διάταξη, κρίνοντας ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να συναγάγει, βάσει των στοιχείων που διέθετε, ότι η Chin Haur μετείχε σε μεταφορτώσεις.

21 — Πρώτος και δεύτερος λόγος αναιρέσεως της Maxcom στην υπόθεση C-247/15 P και πρώτος λόγος αναιρέσεως της Επιτροπής και του Συμβουλίου, αντιστοίχως, στις υποθέσεις C-253/15 P και C-259/15 P.

22 — Δεύτερος λόγος αναιρέσεως της Επιτροπής και του Συμβουλίου, αντιστοίχως, στις υποθέσεις C-253/15 P και C-259/15 P.

23 — Τρίτος λόγος αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-253/15 P.

33. Κατά τη Maxcom, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, πρώτον, δεν λαμβάνει υπόψη το μη αμφισβητούμενο γεγονός ότι η Chin Haur εισήγαγε εξαρτήματα ποδηλάτων από Κινέζο παραγωγό συνδεδεμένο με την ίδια και ότι εξήγαγε ποδήλατα προς την Ένωση. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Γενικό Δικαστήριο, εφόσον διαπίστωσε ότι η Chin Haur δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι ήταν πραγματικός Ινδονήσιος παραγωγός ποδηλάτων ή ότι πραγματοποιούσε εργασίες συναρμολογήσεως που δεν υπερέβαιναν τα προβλεπόμενα από το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού όρια, θα έπρεπε να χαρακτηρίσει τις δραστηριότητες εισαγωγών-εξαγωγών της Chin Haur ως μεταφόρτωση.

34. Δεύτερον, κατά τη Maxcom, τα στοιχεία στα οποία βασίστηκε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 95 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς ενδείξεις βάσει των οποίων θα μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur δεν συμμετείχε σε μεταφορτώσεις δεν ήταν λυσιτελή. Το ουσιώδες εν προκειμένω είναι η άρνηση συνεργασίας της Chin Haur, η οποία εμπόδισε την Επιτροπή να σχηματίσει πλήρη εικόνα των δραστηριοτήτων της εν λόγω εταιρίας, με συνέπεια οι διαπιστώσεις που την αφορούσαν να πραγματοποιηθούν βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η Chin Haur επιβραβεύεται για την άρνηση συνεργασίας της, πράγμα που αντίκειται τόσο στον βασικό κανονισμό όσο και στη νομολογία. Εξάλλου, τα θεσμικά όργανα δεν υποχρεούνται να αποδείξουν ειδικώς την ύπαρξη συγκεκριμένων πρακτικών καταστρατηγήσεως. Έπρεπε απλώς να αποδείξουν ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από διαδικασίες καταστρατηγήσεως. Κατά συνέπεια, η ακύρωση του επίδικου κανονισμού λόγω του ότι τα θεσμικά όργανα δεν διέθεταν επαρκείς αποδείξεις για να διαπιστώσουν την ύπαρξη πρακτικών μεταφορτώσεως συνιστά πρόδηλη νομική πλάνη.

35. Δεύτερον, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν ότι, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε στη σιωπηρή παραδοχή ότι το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού απαιτεί να αποδεικνύουν τα θεσμικά όργανα ότι κάθε παραγωγός/εξαγωγέας στη χώρα που αποτελεί το αντικείμενο έρευνας επιδίδεται σε πρακτικές μεταφορτώσεως. Μια τέτοια ερμηνεία είναι εσφαλμένη. Πρώτον, αντίκειται στην υποχρέωση εκτίμησης των προϋποθέσεων που τάσσει το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού στο επίπεδο της χώρας, και όχι στο επίπεδο κάθε μεμονωμένου εξαγωγέα. Δεύτερον, αποστερεί οποιουδήποτε αντικείμενου το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Τρίτον, συγχέει την έννοια της «πρακτικής καταστρατηγήσεως» με μια από τις εκφάνσεις της, δηλαδή με τη μεταφόρτωση. Τα θεσμικά όργανα, όμως, δεν υποχρεούνται να αποδείξουν ειδικά την ύπαρξη συγκεκριμένων πρακτικών καταστρατηγήσεως. Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε αντιφατικές ερμηνείες της έννοιας της πρακτικής καταστρατηγήσεως κατά την εκτίμηση των διαφόρων λόγων της προσφυγής.

36. Τρίτον, η Maxcom, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν ότι, και αν ακόμα το Συμβούλιο είχε υποπέσει σε πλάνη διαπιστώνοντας ότι η Chin Haur επιδίδονταν σε μεταφορτώσεις, η διαπίστωση αυτή δεν θα αρκούσε αφεαυτής για την ακύρωση του επίδικου κανονισμού. Πράγματι, η διαπίστωση της υπάρξεως μεταφορτώσεων μέσω της Ινδονησίας, στην αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού, δεν θεμελιώνεται αποκλειστικά στη διαπίστωση που αφορούσε την Chin Haur, αλλά και στο γεγονός, αφενός, ότι παραγωγοί που αντιπροσώπευαν το 9 % των εξαγωγών από την Ινδονησία στην Ένωση δεν συνεργάστηκαν στην έρευνα και, αφετέρου, ότι τελικά στην έρευνα δεν συνεργάστηκε καθόλου η Chin Haur που αντιπροσώπευε το 42 % των εν λόγω εξαγωγών. Συνεπώς, ακόμα και σε περίπτωση πλάνης όσον αφορά τις μεταφορτώσεις της Chin Haur, το Συμβούλιο θα μπορούσε να συναγάγει ότι είχαν πραγματοποιηθεί μεταφορτώσεις μέσω της Ινδονησίας και μάλιστα, όπως απαιτεί η νομολογία, βάσει δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων σχετικών με τους υπόλοιπους Ινδονήσιους παραγωγούς/εξαγωγείς, βασιζομένων στα διαθέσιμα στοιχεία.

37. Η Chin Haur αμφισβητεί όλα τα επιχειρήματα των αναιρεσειόντων. Καταρχάς, υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα που άπτονται του συμπεράσματος του Συμβουλίου ότι δεν αποδείχθηκε επαρκώς η ύπαρξη μεταφορτώσεων εκ μέρους της Chin Haur αφορούν την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και επομένως είναι απαράδεκτα. Στη συνέχεια, κατά την Chin Haur, πρώτον, η επίμαχη προβληματική άπτεται κατά κύριο λόγο του βάρους αποδείξεως της καταστρατηγήσεως, και

ειδικότερα των μεταφορτώσεων. Το Γενικό Δικαστήριο απλώς επιβεβαίωσε ότι το βάρος αυτό φέρουν τα θεσμικά όργανα και ότι δεν το εκπλήρωσαν. Η διάκριση μεταξύ της εκτιμήσεως της καταστρατηγήσεως στο επίπεδο της χώρας και στο επίπεδο του μεμονωμένου εξαγωγέα δεν βασίζεται στο γράμμα του βασικού κανονισμού και δεν είναι λυσιτελής, εν προκειμένω, διότι το Συμβούλιο συγχώνευσε τα δύο αυτά κριτήρια με τον επίδικο κανονισμό. Εξάλλου, ουδέποτε το Γενικό Δικαστήριο υποστήριξε ότι τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται να αποδείξουν καταφατικά ότι κάθε μεμονωμένος παραγωγός/εισαγωγέας επιδίδεται σε μεταφορτώσεις. Οι αναιρεσείοντες συγχέουν το βάρος αποδείξεως, το οποίο φέρουν τα θεσμικά όργανα, με το απαιτούμενο επίπεδο αποδείξεως, το οποίο μπορεί να μειώνεται σε περίπτωση μη συνεργασίας, σύμφωνα με το άρθρο 18 του βασικού κανονισμού. Εντούτοις, αντιθέτως προς την κατάσταση την οποία αφορούσε η υπόθεση *Simon, Evers & Co.*²⁴, εν προκειμένω, αφενός, τα θεσμικά όργανα δεν διέθεταν δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων και, αφετέρου, ορισμένες επιχειρήσεις είχαν συνεργαστεί στην έρευνα.

38. Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από το ότι οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου δεν επαρκούσαν για την ακύρωση του επίδικου κανονισμού, η *Chin Haur* υποστηρίζει ότι, με τον κανονισμό αυτόν, το Συμβούλιο δεν διαπίστωσε ότι άλλοι Ινδονήσιοι παραγωγοί, εκτός από την ίδια, επιδίδονταν σε μεταφορτώσεις. Η μόνη διαπίστωση που περιλαμβανόταν στον επίδικο κανονισμό ήταν ότι ορισμένοι από αυτούς τους παραγωγούς που αντιπροσώπευαν μικρό μέρος της συνολικής παραγωγής δεν συνεργάστηκαν. Βάσει όμως της νομολογίας του Δικαστηρίου, τα θεσμικά όργανα δεν επιτρέπεται να συναγάγουν την ύπαρξη μεταφορτώσεων από την απλή άρνηση συνεργασίας μεμονωμένων παραγωγών/εξαγωγέων.

2. Εκτίμηση

α) Επί του παραδεκτού

39. Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από το απαράδεκτο το οποίο προβάλλει προκαταρκτικώς η *Chin Haur* (βλ. σημείο 37 των παρούσων προτάσεων), υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο για τη διαπίστωση και την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και, καταρχήν, για την εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που δέχεται για τη στοιχειοθέτηση των πραγματικών περιστατικών. Πράγματι, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία τα οποία του έχουν υποβληθεί. Επομένως η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών. Εντούτοις, όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει εξακριβώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο²⁵.

40. Επομένως, καθόσον οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν τις εκτιμήσεις πραγματικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένων των εκτιμήσεων που περιέχονται στις σκέψεις 96 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αιτιάσεις τους πρέπει να θεωρηθούν απαράδεκτες.

24 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

25 — Βλ., ιδίως, απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά *Interpipe Niko Tube* και *Interpipe NTRP* (C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψεις 64 έως 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

41. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως επισήμανε η Chin Haur στο πλαίσιο των αιτιάσεων που αντλούνται από πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, οι κρινόμενες αιτήσεις αναιρέσεως θέτουν κατ' ουσίαν ζητήματα σχετικά με το βάρος και το επίπεδο αποδείξεως που απαιτείται προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως. Επομένως, στον βαθμό που οι εν λόγω αιτιάσεις δεν άπτονται της διαπιστώσεως των πραγματικών περιστατικών και της εξετάσεως των αποδεικτικών μέσων από το Γενικό Δικαστήριο, αλλά της παραβάσεως των κανόνων περί αποδείξεως η οποία, σύμφωνα με τη νομολογία, αποτελεί νομικό ζήτημα²⁶, πρέπει να θεωρηθούν παραδεκτές.

β) Η νομοθεσία της Ένωσης περί καταστρατηγήσεως υπό το πρίσμα της νομολογίας

42. Πριν εξεταστούν οι αιτιάσεις που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, θα πρέπει να αναλυθεί συνοπτικά η νομοθεσία της Ένωσης περί καταστρατηγήσεως υπό το πρίσμα της σχετικής νομολογίας. Σκοπός της νομοθεσίας αυτής είναι η διασφάλιση της αποτελεσματικότητας των θεσπιζομένων μέτρων αντιντάμπινγκ και η πρόληψη της καταστρατηγήσεώς τους²⁷.

43. Από τον ορισμό που περιέχεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, ο οποίος παρατίθεται στο σημείο 6 των παρουσών προτάσεων, προκύπτει ότι, για να αποδειχθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως πρέπει να πληρούνται τέσσερις προϋποθέσεις: i) να υπάρχει μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της τρίτης χώρας και της Ένωσης, ii) *η μεταβολή αυτή να απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού*, iii) να υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη ζημίας και iv) να υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία περί του ότι ασκείται πρακτική ντάμπινγκ. Στις κρινόμενες αιτήσεις αναιρέσεως, αντικείμενο αμφισβήτησεως αποτελεί μόνον το δεύτερο από τα προεκτεθέντα συστατικά στοιχεία καταστρατηγήσεως, ενώ η ύπαρξη των υπολοίπων τριών έχει διαπιστωθεί οριστικά.

44. Με την απόφαση Simon, Evers & Co.²⁸, το Δικαστήριο επεσήμανε ότι ο ορισμός της καταστρατηγήσεως διατυπώνεται με πολύ γενικούς όρους που αφήνουν ευρύ περιθώριο διακριτικής ευχέρειας στα θεσμικά όργανα²⁹. Η αναγνώριση αυτού του ευρέως περιθωρίου ελιγμών συνάδει, εξάλλου, με την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως την οποία, κατά πάγια νομολογία, διαθέτουν γενικώς τα θεσμικά όργανα στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής και, ειδικότερα, των μέτρων εμπορικής άμυνας, λόγω της πολυπλοκότητας των οικονομικών, πολιτικών και νομικών καταστάσεων που πρέπει να εξετάζουν³⁰. Επιπλέον, σημαίνει ότι ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο τηρήσεως των κανόνων διαδικασίας, του υποστατού των περιστατικών επί των οποίων στηρίχθηκε η επίμαχη επιλογή και της απουσίας πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή καταχρήσεως εξουσίας³¹.

26 — Βλ., ιδίως, απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Βλ., επίσης, απόφαση της 30ής Μαΐου 2013, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-70/12 P, EU:C:2013:351, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένα αναλύσει, στο πλαίσιο της αναφεριτικής διαδικασίας, ζητήματα σχετικά με την παράβαση των κανόνων περί του επιπέδου αποδείξεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 3ης Απριλίου 2014, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψεις 54 επ.), καθώς και της 6ης Οκτωβρίου 2009, GlaxoSmithKline Services κ.λπ. κατά Επιτροπής κ.λπ., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P και C-519/06 P, EU:C:2009:610, σκέψεις 77 επ.).

27 — Επί του λόγου υπάρξεως της νομοθεσίας της Ένωσης περί καταστρατηγήσεως, βλ. αιτιολογική σκέψη 19 του βασικού κανονισμού, καθώς και απόφαση της 6ης Ιουνίου 2013, Paltrade (C-667/11, EU:C:2013:368, σκέψη 28,) και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 2000, Starway κατά Συμβουλίου (T-80/97, EU:T:2000:216, σκέψεις 85 και 113).

28 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154).

29 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 48). Βλ. επίσης προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Υ. Bot στην υπόθεση Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261, σημείο 87).

30 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

31 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014 Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45. Πάντα με την απόφαση Simon, Evers & Co.³², το Δικαστήριο επισήμανε επίσης ότι, όπως προκύπτει από τον βασικό κανονισμό, και ιδίως από το άρθρο 13, παράγραφος 3, τα θεσμικά όργανα φέρουν το βάρος αποδείξεως της καταστρατηγήσεως³³. Όταν τα θεσμικά όργανα αποφασίζουν να επεκτείνουν σε άλλη χώρα τους δασμούς αντνιτάμπινγκ που έχουν επιβάλει στις εισαγωγές από μια συγκεκριμένη χώρα, φέρουν το βάρος της αποδείξεως ότι συντρέχουν όλα τα στοιχεία που αποτελούν συστατικά της καταστρατηγήσεως των εν λόγω δασμών, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού³⁴.

46. Αφού τα θεσμικά όργανα αποδείξουν ότι πληρούνται οι τέσσερις προϋποθέσεις και ότι, κατά συνέπεια, στοιχειοθετείται η ύπαρξη καταστρατηγήσεως σε σχέση με τη χώρα την οποία αφορά η έρευνα, οι δασμοί αντνιτάμπινγκ που είχαν επιβληθεί προηγουμένως επεκτείνονται στο σύνολο των εισαγωγών από τη χώρα αυτή.

47. Ο παραγωγός/εξαγωγέας του οικείου προϊόντος προελεύσεως της εν λόγω χώρας μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, να τύχει ατομικής απαλλαγής από τους δασμούς που επιβάλλονται κατ' αυτόν τον τρόπο για την καταστολή της καταστρατηγήσεως, εφόσον υποβάλει, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, αίτηση απαλλαγής δεόντως τεκμηριωμένη με αποδεικτικά στοιχεία και –όταν οι πρακτικές καταστρατηγήσεως λαμβάνουν χώρα εκτός της Ένωσης– εφόσον πληρούνται δύο προϋποθέσεις: πρώτον, να μπορεί να αποδείξει ότι δεν είναι συνδεδεμένος με παραγωγό που υπόκειται σε μέτρα και, δεύτερον, να διαπιστώνεται ότι δεν εφαρμόζει πρακτικές καταστρατηγήσεως³⁵.

48. Συνεπώς, από τη λογική και από την οικονομία της νομοθεσίας της Ένωσης περί καταστρατηγήσεως προκύπτει ότι η ανάλυση προκειμένου να διαπιστωθεί ότι πληρούνται οι τέσσερις προϋποθέσεις τις οποίες προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού σκοπεί στο να αποδειχθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως των δασμών αντνιτάμπινγκ στο επίπεδο της χώρας την οποία αφορά η έρευνα σχετικά με την καταστρατήγηση. Αντιθέτως, η ειδική κατάσταση των μεμονωμένων παραγωγών/εξαγωγών λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο της αναλύσεως του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Αυτή η δομή της νομοθεσίας περί καταστρατηγήσεως δεν αποκλείει, ωστόσο, τη χρησιμοποίηση, όπως εν προκειμένω, των διαπιστώσεων που αφορούν έναν ή περισσότερους μεμονωμένους παραγωγούς/εξαγωγείς για την τεκμηρίωση συμπερασμάτων σχετικών με την ύπαρξη των συστατικών στοιχείων καταστρατηγήσεως, και ιδίως με την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού³⁶.

32 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

33 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 35).

34 — Βλ., με ανάλογη επιχειρηματολογία, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Υ. Bot στην υπόθεση Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261, σημείο 4). Η απαίτηση να αποδεικνύουν τα θεσμικά όργανα όλες τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού δεν βρίσκει έρεισμα μόνο στο γράμμα της διατάξεως, αλλά και στην προσέγγιση που προέκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154). Πράγματι, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο ανέλυσε αυτοτελώς το κύρος του επίδικου εκεί κανονισμού σε σχέση με κάθε μία από τις προϋποθέσεις για τις οποίες είχε εκφράσει αμφιβολίες το αιτούν δικαστήριο (και ειδικότερα για την πρώτη και τη δεύτερη προϋπόθεση που παρατίθενται στο σημείο 43 των παρουσών προτάσεων· βλ., αντιστοίχως, σκέψεις 39 επ. καθώς και σκέψεις 50 επ. της εν λόγω αποφάσεως).

35 — Μεταξύ των διαδίκων υφίσταται διαφωνία για το ποιος πρέπει να φέρει το βάρος να αποδείξει ότι ο παραγωγός/εξαγωγέας δεν μετέχει σε πρακτικές καταστρατηγήσεως, προκειμένου να αναγνωριστεί η απαλλαγή την οποία προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Αφενός, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν ότι το βάρος αποδείξεως φέρει ο παραγωγός/εξαγωγέας ο οποίος, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, υποχρεούται να υποβάλει αίτηση απαλλαγής «δεόντως τεκμηριωμένη με αποδεικτικά στοιχεία». Αφετέρου, η Chin Haur υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι μια τέτοια ερμηνεία του βάρους αποδείξεως αντίκειται στο γράμμα της διατάξεως, η οποία, χρησιμοποιώντας τον όρο «διαπιστώνεται», υποδηλώνει ότι το βάρος αποδείξεως φέρουν τα θεσμικά όργανα. Συναφώς, φρονώ ότι εναπόκειται στο μέρος που συνεργάζεται πραγματικά και επιθυμεί να εωφεληθεί της απαλλαγής να παράσχει όλα τα στοιχεία που επιτρέπουν στα θεσμικά όργανα να εκτιμήσουν πλήρως ότι δεν επιδιόταν σε πρακτικές καταστρατηγήσεως. Μια τέτοια προσέγγιση δικαιολογείται ιδίως λόγω του ότι, όπως αναφέρεται στο σημείο 49 των παρουσών προτάσεων, στις έρευνες σχετικά με την ύπαρξη καταστρατηγήσεως, τα θεσμικά όργανα στηρίζονται στην οικειοθελή συνεργασία των ενδιαφερομένων μερών. Συναφώς επισημαίνω, εντούτοις, ότι αν και το ζήτημα αυτό συνδέεται εν προκειμένω με τη διαπίστωση της καταστρατηγήσεως σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού (βλ. τελευταία περίοδο του σημείου 48 των παρουσών προτάσεων και παραπομπές στην επόμενη υποσημείωση), στην πραγματικότητα δεν είναι καθοριστικό για τις κρίνόμενες υποθέσεις. Πράγματι, διαπιστώθηκε οριστικά ότι η Chin Haur δεν δικαιούται απαλλαγή βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού (βλ. σημείο 63 και υποσημείωση 46 των παρουσών προτάσεων).

36 — Όσον αφορά το βάρος αποδείξεως σε μια τέτοια περίπτωση, βλ. σημεία 57 και 75 των παρουσών προτάσεων.

49. Με τη νομολογία του, και ιδίως με τις αποφάσεις *Simon, Evers & Co.*³⁷ και *APEX*³⁸, το Δικαστήριο παρέσχε επίσης ενδείξεις όσον αφορά το επίπεδο αποδείξεως που απαιτείται προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη των συστατικών στοιχείων παραβάσεως σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Συναφώς, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι, στο πλαίσιο έρευνας για την ύπαρξη καταστρατηγήσεως, τα θεσμικά όργανα δεν έχουν την εξουσία να υποχρεώσουν τους εμπλεκόμενους παραγωγούς/εξαγωγείς να συμμετάσχουν στην έρευνα ή να προσκομίσουν πληροφορίες. Επομένως, τα θεσμικά όργανα στηρίζονται στην οικειοθελή συνεργασία των ενδιαφερομένων μερών προκειμένου να λάβουν τις απαραίτητες πληροφορίες. Για τον λόγο αυτόν, το άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 6, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι, σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας, η Επιτροπή μπορεί, αφενός, να συναγάγει συμπεράσματα «με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία» και, αφετέρου, να καταλήξει για τον ενδιαφερόμενο που δεν συνεργάζεται ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει σε «αποτέλεσμα που ενδέχεται να είναι λιγότερο ευνοϊκό για το συγκεκριμένο μέρος απ' ό,τι θα ήταν εάν αυτό είχε συνεργασθεί»³⁹.

50. Το Δικαστήριο κατέληξε ρητώς στο συμπέρασμα ότι, σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας, το άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 6, του βασικού κανονισμού σκοπεί σαφώς στο να μετριασθεί το βάρος αποδείξεως της καταστρατηγήσεως το οποίο φέρουν τα θεσμικά όργανα⁴⁰.

51. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης δεν ήταν να καθιερώσει τεκμήριο εκ του νόμου που να επιτρέπει την ευθεία συναγωγή καταστρατηγήσεως από την άρνηση συνεργασίας των ενδιαφερομένων ή οικείων μερών και, συνεπώς, να απαλλάξει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης από κάθε ανάγκη αποδείξεως⁴¹.

52. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη της δυνατότητας συναγωγής ακόμη και τελικών συμπερασμάτων βάσει των διαθέσιμων στοιχείων και της μεταχειρίσεως του μέρους, το οποίο αρνείται να συνεργασθεί ή συνεργάζεται μόνον εν μέρει, κατά τρόπο λιγότερο ευνοϊκό από ό,τι εάν είχε συνεργασθεί, το Δικαστήριο έκρινε ότι, σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας, επιτρέπεται στα θεσμικά όργανα να στηρίζονται σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων από τις οποίες να μπορεί να συναχθεί η καταστρατήγηση κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού⁴².

53. Αυτός ο μετριασμός του βάρους αποδείξεως έχει ως λόγο υπάρξεως την ανάγκη να μην υπονομεύεται η αποτελεσματικότητα των μέτρων εμπορικής άμυνας της Ένωσης, οσάκις τα θεσμικά όργανα έρχονται αντιμέτωπα με άρνηση συνεργασίας στο πλαίσιο έρευνας για τη διαπίστωση καταστρατηγήσεως⁴³.

54. Συναφώς, θα πρέπει να επισημανθεί, εντούτοις, ότι οι αποφάσεις *Simon, Evers & Co.* και *APEX* αφορούσαν έρευνες για περιπτώσεις καταστρατηγήσεως που χαρακτηρίζονταν από άρνηση συνεργασίας εκ μέρους όλων των εμπλεκομένων⁴⁴. Αντιθέτως, η επίδικη στις κρινόμενες υποθέσεις έρευνα διαφοροποιείται κατά το ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 14 των παρούσων προτάσεων, ορισμένες ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις συνεργάστηκαν και ότι, όσον αφορά τις επιχειρήσεις αυτές, διαπιστώθηκε ότι δεν μετείχαν σε πρακτικές καταστρατηγήσεως. Υπ' αυτές τις συνθήκες, τίθεται το

37 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

38 — Απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015 (C-371/14, EU:C:2015:828).

39 — Αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψεις 32 έως 34), και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, σκέψεις 64 έως 66).

40 — Αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 35), και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, σκέψη 67).

41 — Αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 36), και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, σκέψη 68).

42 — Αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 36), και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, σκέψη 68).

43 — Αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 37), και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, σκέψη 69).

44 — Βλ. αποφάσεις της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψεις 39 και 56), καθώς και της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828, σκέψη 71).

ερώτημα σε ποιο βαθμό οι νομολογιακές αρχές, που εκτίθενται στις δύο προπαρατεθείσες αποφάσεις σχετικά με το επίπεδο αποδείξεως που απαιτείται προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη καταστρατηγήσεως, μπορούν να μεταφερθούν σε μια περίπτωση που χαρακτηρίζεται από διαφορετικό πραγματικό πλαίσιο.

γ) Επί των αιτιάσεων που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού

ι) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

55. Όπως επισημάνθηκε, με τις αιτιάσεις που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού σκοπείται να αμφισβητηθεί μόνον η ανάλυση σχετικά με το δεύτερο συστατικό στοιχείο καταστρατηγήσεως, όπως αναφέρεται στα σημεία 6 και 43 των παρουσών προτάσεων, δηλαδή την απαίτηση να απορρέει η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών από πρακτικές καταστρατηγήσεως για τις οποίες δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού αντιντάμπινγκ. Εντούτοις, πριν αναλυθούν οι εν λόγω αιτιάσεις, επιβάλλονται τρεις προκαταρκτικές φύσεως.

56. Πρώτον, επισημαίνω ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 16 των παρουσών προτάσεων, το συμπέρασμα του Συμβουλίου σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών μεταφορτώσεως κινεζικών ποδηλάτων μέσω της Ινδονησίας (αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού) θεμελιώνεται σε τρία στοιχεία, μεταξύ των οποίων στη διαπίστωση ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις (διαπίστωση που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού).

57. Υπ' αυτές τις συνθήκες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στον εν λόγω κανονισμό, η διαπίστωση που αφορούσε μεμονωμένο παραγωγό (τη Chin Haur) αποτελεί ένα από τα στοιχεία στα οποία βασίζεται το συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως στο επίπεδο της χώρας (της Ινδονησίας). Με άλλα λόγια, όπως ορθώς υπογράμμισε η Chin Haur, με τον κανονισμό αυτόν, το Συμβούλιο, προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη του δεύτερου συστατικού στοιχείου καταστρατηγήσεως, προέβη σε ένα είδος «συγχωνεύσεως» μεταξύ της αναλύσεως στο επίπεδο της χώρας και της αναλύσεως σε ατομικό επίπεδο που αναφέρονται στο σημείο 48 των παρουσών προτάσεων.

58. Δεύτερον, όπως προκύπτει από τα σημεία 24 έως 26 των παρουσών προτάσεων, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει τον επίδικο κανονισμό «στο μέτρο που αφορά» την Chin Haur, καθόσον δέχθηκε τον πρώτο λόγο προσφυγής και έκρινε ότι δεν αποδείχθηκε επαρκώς η διαπίστωση σχετικά με την εν λόγω εταιρεία που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού⁴⁵.

59. Στις συναφείς σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν αναφέρει ρητώς τις διατάξεις του βασικού κανονισμού τις οποίες παρέβη κατά τη γνώμη του το Συμβούλιο. Εντούτοις, εφόσον ο πρώτος λόγος προσφυγής αντλείτο από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, και του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, είναι προφανές ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον επίδικο κανονισμό λόγω παραβάσεως των δύο αυτών διατάξεων.

⁴⁵ — Βλ. σκέψεις 95 και 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

60. Ακύρωση όμως που θεμελιώνεται σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προϋποθέτει ότι η διαπίστωση σχετικά με την ύπαρξη ενός από τα συστατικά στοιχεία καταστρατηγήσεως, όπως προβλέπονται στην εν λόγω διάταξη, είναι εσφαλμένη. Κατά συνέπεια, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, έστω και αν δεν το δήλωσε ρητώς, ότι το συμπέρασμα που έγινε δεκτό με το επίδικο κανονισμό όσον αφορά το δεύτερο συστατικό στοιχείο καταστρατηγήσεως ήταν εσφαλμένο.

61. Στον επίδικο κανονισμό, το συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη του δεύτερου αυτού συστατικού, και ειδικότερα το συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως στο επίπεδο της Ινδονησίας, περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 64. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε πλάνη όσον αφορά τη διαπίστωση σχετικά με τη συμμετοχή της Chin Haur σε μεταφορτώσεις (η οποία περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού).

62. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Γενικό Δικαστήριο, αφού θεμελίωσε την ακύρωση του επίδικου κανονισμού σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, οδηγήθηκε κατ' ανάγκη στο σιωπηρό συμπέρασμα ότι η διαπιστωθείσα πλάνη σχετικά με τη διαπίστωση που αφορούσε την Chin Haur κατέστησε ανεπανόρθωτα ανίσχυρο το συμπέρασμα σχετικά με το δεύτερο συστατικό στοιχείο της καταστρατηγήσεως, και συγκεκριμένα το συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως μέσω της Ινδονησίας. Με άλλα λόγια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η πλάνη που διαπιστώθηκε όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού κατέστησε ανίσχυρο το γενικό συμπέρασμα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 64 του ίδιου κανονισμού.

63. Τρίτον, δεν αμφισβητείται ότι η Chin Haur διαβίβασε πληροφορίες μη επαληθεύσιμες και αναξιόπιστες και ότι, κατά συνέπεια, ορθώς θεωρήθηκε ότι δεν συνεργάστηκε πραγματικά στην έρευνα. Επομένως, τα συμπεράσματα που την αφορούσαν ορθώς θεμελιώθηκαν, στον επίδικο κανονισμό, στα διαθέσιμα στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού⁴⁶.

ii) Επί των αιτιάσεων που άπτονται των συμπερασμάτων στα οποία κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τη συμμετοχή της Chin Haur σε μεταφορτώσεις

64. Θα πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί η επιχειρηματολογία των αναιρεσιδόντων με την οποία υποστηρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε εσφαλμένα, με τις σκέψεις 95 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

65. Με τις εν λόγω σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, βάσει των στοιχείων του φακέλου, το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς ενδείξεις βάσει των οποίων μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα, στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι η Chin Haur δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα σε σχέση με τον όγκο εξαγωγών προς την Ένωση ούτε, επομένως, ότι επιδιόταν σε μεταφορτώσεις. Προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, ανέλυσε, με τις σκέψεις 96 έως 101 της εν λόγω αποφάσεως, τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβησαν οι υπάλληλοι της Επιτροπής κατά τον επιτόπιο έλεγχο στις εγκαταστάσεις της Chin Haur και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι καμία από τις διαπιστώσεις αυτές, είτε εξεταζόμενη μεμονωμένα είτε σε συνδυασμό με τις υπόλοιπες, δεν καταδεικνύει με πειστικό τρόπο ότι πραγματοποιήθηκαν μεταφορτώσεις. Δεύτερον με τη σκέψη 102 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, αφενός, ότι οι περισσότερες από τις διαπιστώσεις που αντλούνται από την έκθεση αποστολής των υπαλλήλων της Επιτροπής, στην οποία βασίστηκε το Συμβούλιο, αμφισβητήθηκαν από την Chin Haur και, αφετέρου, ότι άλλες φωτογραφίες στις οποίες αναφέρθηκε

46 — Πράγματι, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός μεν, επιβεβαίωσε ότι οι παρασχεθείσες πληροφορίες ήταν αντιφατικές, ανεπαρκείς και μη επαληθεύσιμες (βλ. σκέψεις 81 έως 94 και 110 έως 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), αφετέρου δε, απέρριψε το σκέλος του δεύτερου λόγου προσφυγής που αντλείτο από το ότι η διαπίστωση περί αρνήσεως συνεργασίας της Chin Haur ήταν εσφαλμένη (βλ. σκέψεις 110 έως 120). Οι σκέψεις αυτές της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν αμφισβητήθηκαν από την Chin Haur.

το Συμβούλιο δεν παρείχαν καμία ένδειξη σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων. Τρίτον, με τη σκέψη 103 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, αφού επισήμανε ότι το Συμβούλιο στήριξε τη συλλογιστική του και στο γεγονός ότι η Chin Haur δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ότι ήταν πράγματι Ινδονήσιος παραγωγός ποδηλάτων ή ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, έκρινε ότι η διαπίστωση αυτή δεν σημαίνει αφεαυτής ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις.

– Επί του αντικειμένου και του επιπέδου της αποδείξεως που απαιτείται στην περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας μέρους των εμπλεκόμενων παραγωγών/εισαγωγέων στην έρευνα για τη διαπίστωση καταστρατηγήσεως

66. Η επιχειρηματολογία των αναιρεσιδόντων θέτει καταρχάς το ζήτημα τι οφείλουν να αποδείξουν τα θεσμικά όργανα, και με ποιο επίπεδο αποδείξεως, προκειμένου να τεκμηριώσουν την ύπαρξη του δεύτερου συστατικού στοιχείου καταστρατηγήσεως, όπως εκτίθεται στα σημεία 43 και 55 των παρουσών προτάσεων, σε έρευνα που χαρακτηρίζεται από άρνηση συνεργασίας όχι του συνόλου των εμπλεκόμενων παραγωγών/εξαγωγέων, αλλά μόνον μερικών από αυτούς.

67. Ειδικότερα, υποχρεούνται τα θεσμικά όργανα να αποδείξουν συγκεκριμένες πρακτικές καταστρατηγήσεως –όπως οι αναφερόμενες ενδεικτικά στο άρθρο 13, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού– ή μπορούν να αποδείξουν απλώς, βάσει δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων, ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτικές καταστρατηγήσεως, χωρίς ωστόσο να πρέπει να αποδείξουν την ύπαρξη συγκεκριμένων πρακτικών;

68. Συναφώς, πρώτον, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω⁴⁷, όταν τα θεσμικά όργανα αποφασίζουν να επιβάλουν δασμούς λόγω καταστρατηγήσεως, υποχρεούνται να αποδεικνύουν την ύπαρξη καθενός από τα τέσσερα συστατικά στοιχεία καταστρατηγήσεως. Συνεπώς, δεν αρκεί να αποδείξουν την απλή ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών, αλλά οφείλουν να αποδείξουν επαρκώς κατά νόμο ότι, σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 13, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, η μεταβολή αυτή *απορρέει* από μια πρακτική (διαδικασία ή εργασία) καταστρατηγήσεως για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος πλην της επιβολής του δασμού.

69. Δεύτερον, όσον αφορά το επίπεδο αποδείξεως, φρονώ ότι ο λόγος υπάρξεως της ερμηνείας την οποία ακολούθησε το Δικαστήριο με τις αποφάσεις Simon, Evers & Co. και APEX σε περίπτωση ολοσχερούς αρνήσεως συνεργασίας, δηλαδή η απαίτηση να μην υπονομεύεται η αποτελεσματικότητα των μέτρων εμπορικής άμυνας της Ένωσης⁴⁸, ισχύει απολύτως και σε περίπτωση όπως η επίδικη, στην οποία οι επιχειρήσεις που δεν συνεργάστηκαν στην έρευνα αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο ποσοστό των εισαγωγών του οικείου προϊόντος στην Ένωση⁴⁹. Επομένως, όταν το επίπεδο αρνήσεως συνεργασίας είναι τόσο υψηλό, φρονώ ότι τα θεσμικά όργανα μπορούν να βασιστούν σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να αποδείξουν επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη στοιχείων συστατικών καταστρατηγήσεως και, ειδικότερα, να διαπιστώσουν ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτικές καταστρατηγήσεως. Ασφαλώς, σε μια τέτοια περίπτωση, δεν μπορούν να αγνοήσουν, προκειμένου να καταλήξουν στο συμπέρασμά τους, ότι διαπιστώθηκε ότι ένα, λιγότερο ή περισσότερο σημαντικό, μέρος των παραγωγών/εξαγωγέων δεν μετείχε σε ανάλογες πρακτικές.

47 — Βλ. σημείο 45 των παρουσών προτάσεων.

48 — Βλ. σημείο 53 των παρουσών προτάσεων.

49 — Όπως προκύπτει από τον φάκελο, οι εισαγωγές της Chin Haur αντιπροσώπευαν το 42 % των εισαγωγών ποδηλάτων στην Ένωση από την Ινδονησία, ενώ το ποσοστό των εισαγωγών αυτών που μπορούσε να αποδοθεί στους υπόλοιπους εισαγωγείς που δεν συνεργάστηκαν, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 63 του επίδικου κανονισμού, ανερχόταν σε 9 %.

70. Τρίτον, όσον αφορά το κατά πόσον τα θεσμικά όργανα πρέπει να αποδεικνύουν την ύπαρξη ειδικών πρακτικών καταστρατηγήσεως, φρονώ ότι ορισμένες χρήσιμες ενδείξεις μπορούν να εξαχθούν από την απόφαση Simon, Evers & Co. Πράγματι, με την απόφαση αυτή η οποία, όπως επισημάνθηκε, αφορούσε περίπτωση ολικής αρνήσεως συνεργασίας, το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της αναλύσεως του δεύτερου συστατικού στοιχείου της καταστρατηγήσεως, επιβεβαίωσε την ισχύ του καταφατικού συμπεράσματος που περιεχόταν στον επίδικο στην υπόθεση εκείνη κανονισμό, βασιζόμενο, μεταξύ άλλων, στη διαπίστωση ότι, μεταξύ των συγκλινουσών ενδείξεων στις οποίες είχε θεμελιωθεί αυτή η διαπίστωση, το Συμβούλιο διέθετε ενδείξεις που υποδήλωναν την ύπαρξη ορισμένων πρακτικών καταστρατηγήσεως⁵⁰.

71. Επομένως, σε περίπτωση ολικής αρνήσεως συνεργασίας, εφόσον υφίσταται δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων που υποδηλώνει ότι η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών απορρέει από πρακτική καταστρατηγήσεως, τα θεσμικά όργανα, αν και δεν είναι απαραίτητο να αποδείξουν την ύπαρξη ειδικών πρακτικών καταστρατηγήσεως, εντούτοις πρέπει να διαθέτουν, τουλάχιστον, ορισμένα στοιχεία που να υποδηλώνουν την ύπαρξη ανάλογων πρακτικών. Για τους λόγους που εκτίθενται στο σημείο 69 των παρουσών προτάσεων, φρονώ ότι μια τέτοια προσέγγιση μπορεί να εφαρμοστεί σε μια περίπτωση όπως η κρινόμενη, η οποία χαρακτηρίζεται από άρνηση συνεργασίας στην έρευνα μέρους παραγωγών/εξαγωγέων που αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο ποσοστό των εισαγωγών του οικείου προϊόντος.

72. Όμως, εν προκειμένω, ούτε από τον επίδικο κανονισμό ούτε από τον φάκελο προκύπτει ότι, εκτός από τη διαπίστωση της συμμετοχής της Chin Haur σε μεταφορτώσεις, τα εν λόγω θεσμικά όργανα διέθεταν άλλα στοιχεία που να υποδηλώνουν την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως.

73. Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, φρονώ ότι όταν, όπως εν προκειμένω, τα θεσμικά όργανα αποφασίζουν να θεμελιώσουν το συμπέρασμά τους σχετικά με το δεύτερο συστατικό στοιχείο της καταστρατηγήσεως στην ύπαρξη ειδικών πρακτικών, σε αυτά εναπόκειται να τη στοιχειοθετήσουν επαρκώς κατά νόμο.

74. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το ζήτημα της βασιμότητας της διαπιστώσεως του Συμβουλίου σχετικά με τη συμμετοχή της Chin Haur σε πρακτικές μεταφορτώσεως έχει αποφασιστική σημασία, στην υπό κρίση περίπτωση, προκειμένου να εξακριβωθεί η νομιμότητα του συμπεράσματος που άντλησε το εν λόγω θεσμικό όργανο όσον αφορά το δεύτερο συστατικό στοιχείο καταστρατηγήσεως⁵¹.

– Επί της αποδείξεως της συμμετοχής της Chin Haur σε μεταφορτώσεις

75. Όταν τα θεσμικά όργανα, όπως εν προκειμένω, προτίθενται να βασίσουν τα συμπεράσματά τους σχετικά με το δεύτερο συστατικό στοιχείο παραβάσεως –το οποίο, όπως επισημάνθηκε, πρέπει να αποδεικνύεται στο επίπεδο της χώρας– σε διαπιστώσεις σχετικές με τη συμμετοχή μεμονωμένου παραγωγού/εξαγωγέα σε πρακτικές καταστρατηγήσεως, από την προπαρατεθείσα στο σημείο 45 των παρουσών προτάσεων νομολογία προκύπτει ότι φέρουν το βάρος της αποδείξεως των διαπιστώσεων αυτών⁵².

50 — Ιδίως την ύπαρξη εκτεταμένων εργασιών συναρμολογήσεως (βλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 53).

51 — Αυτό ισχύει πολλώ μάλλον λόγω του ότι, όπως θα εκθέσω στο σημείο 87 των παρουσών προτάσεων, τα άλλα δύο στοιχεία στα οποία θεμελιώθηκε το συμπέρασμα αυτό δεν επαρκούσαν, αφεαυτών, για να το τεκμηριώσουν επαρκώς κατά νόμο.

52 — Αν ο εμπλεκόμενος παραγωγός/εξαγωγέας έχει υποβάλει αίτηση απαλλαγής δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, τα θεσμικά όργανα μπορούν να βασιστούν στα στοιχεία που έχει παράσχει. Αυτό δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι η απόδειξη της υπάρξεως των συστατικών στοιχείων καταστρατηγήσεως σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού εξακολουθεί να βαρύνει τα θεσμικά όργανα (αντιθέτως, όσον αφορά το βάρος αποδείξεως στο πλαίσιο της αναλύσεως δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, βλ. υποσημείωση 35 των παρουσών προτάσεων).

76. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 6, του βασικού κανονισμού, σε περίπτωση αρνήσεως συνεργασίας, τα θεσμικά όργανα μπορούν να θεμελιώσουν τα συμπεράσματά τους στα διαθέσιμα στοιχεία. Σε μια τέτοια περίπτωση, όπως προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 49 έως 52 των παρουσών προτάσεων, το βάρος αποδείξεως που φέρουν σαφώς μετριάζεται και μπορούν να βασίσουν τα συμπεράσματά τους σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων.

77. Συναφώς, επισημαίνω ότι, με τις αποφάσεις *Simon, Evers & Co.* και *APEX*, το Δικαστήριο προέκρινε αυτή την ερμηνεία του άρθρου 18, παράγραφοι 1 και 6, σε σχέση με την ύπαρξη καταστρατηγήσεως γενικά⁵³. Εξάλλου, με την απόφαση *Simon, Evers & Co.*, το Δικαστήριο εφάρμοσε την ερμηνεία αυτή *in concreto* στα συστατικά στοιχεία καταστρατηγήσεως, και συγκεκριμένα στο δεύτερο από αυτά⁵⁴. Αντιθέτως, ουδέποτε την εφάρμοσε στις διαπιστώσεις σχετικά με μεμονωμένη επιχείρηση.

78. Εντούτοις, υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 18, παράγραφοι 1 και 6, του βασικού κανονισμού, οι οποίες αναφέρονται σε «ενδιαφερόμενο μέρος» στον ενικό αριθμό, φρονώ ότι η εν λόγω ερμηνεία μπορεί να εφαρμοστεί στις διαπιστώσεις στις οποίες προβαίνουν τα θεσμικά όργανα στο πλαίσιο έρευνας για καταστρατήγηση όσον αφορά μεμονωμένη επιχείρηση που αρνήθηκε να συνεργαστεί στην έρευνα.

79. Επομένως, εν προκειμένω, λόγω της αρνήσεως συνεργασίας της *Chin Haur*, τα θεσμικά όργανα έφεραν πιο περιορισμένο βάρος αποδείξεως και μπορούσαν να βασιστούν σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων για να τεκμηριώσουν επαρκώς κατά νόμο τα συμπεράσματά τους όσον αφορά τη συμμετοχή της εν λόγω επιχείρησης σε πρακτικές καταστρατηγήσεως.

80. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε πραγματικά υπόψη, στην λεπτομερή ανάλυση των στοιχείων τα οποία διέθετε το Συμβούλιο προκειμένου να κρίνει, με την αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι η *Chin Haur* μετείχε σε μεταφορτώσεις, στην οποία προέβη με τις σκέψεις 95 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις έννομες συνέπειες που απέρρεαν από το ότι, στο πλαίσιο της έρευνας, είχε διαπιστωθεί η άρνηση συνεργασίας της *Chin Haur*. Όπως όμως υποστηρίζει η *Maxcom*, το στοιχείο αυτό είχε ουσιώδη σημασία για την ανάλυση, όπως εξάλλου επιβεβαίωσε και το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο. Αυτή η άρνηση συνεργασίας είχε, πράγματι, σημαντικότερη επίδραση στο επίπεδο αποδείξεως που όφειλε να επιτύχει το Συμβούλιο προκειμένου να τεκμηριώσει επαρκώς κατά νόμο τα συμπεράσματά του όσον αφορά τη *Chin Haur*, τα οποία, με τη σειρά τους, τεκμηριώναν το γενικό συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών καταστρατηγήσεως στην Ινδονησία.

81. Από τις οικείες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει, αντιθέτως, ότι το Γενικό Δικαστήριο, καίτοι χρησιμοποιεί τον όρο «ένδειξη», στην πραγματικότητα απαιτεί από το Συμβούλιο την εφαρμογή μάλλον αυστηρού κριτηρίου αποδείξεως. Αυτό καθίσταται προφανές, όταν το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι το Συμβούλιο όφειλε να αποδείξει ότι η *Chin Haur* «πραγματοποιούσε μεταφορτώσεις» βάσει στοιχείων καταδεικνύοντων «με πειστικό τρόπο» ότι πραγματοποιήθηκαν μεταφορτώσεις⁵⁵.

82. Στις συναφείς σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι συνέπειες της αρνήσεως συνεργασίας της *Chin Haur* αναφέρονται μόνο στη σκέψη 103, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι η *Chin Haur* δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ότι ήταν πράγματι Ινδονήσιος παραγωγός ή ότι πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να αποδείξει, αφεαυτού, ότι η *Chin Haur* επιδιόταν σε πρακτικές

53 — Βλ. σημεία 49 έως 53 των παρουσών προτάσεων.

54 — Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψεις 50 έως 56).

55 — Βλ. σκέψεις 97 και 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

μεταφορτώσεως. Μολονότι, ασφαλώς, η άρνηση συνεργασίας δεν μπορεί να θεμελιώσει, αφεαυτής, τεκμήριο καταστρατηγήσεως⁵⁶, εντούτοις, ακριβώς λόγω της αρνήσεως συνεργασίας της Chin Haur κατά την έρευνα, τα θεσμικά όργανα δεν μπόρεσαν να προσδιορίσουν με βεβαιότητα αν μετείχε σε πραγματικές δραστηριότητες παραγωγής ποδηλάτων.

83. Η διαπίστωση ότι μια επιχείρηση είναι πραγματικός παραγωγός του προϊόντος που εξάγει αποτελεί ασφαλώς αναγκαία προηγούμενη συνθήκη προκειμένου να εξαχθεί ενδεχομένως το συμπέρασμα ότι οι εξαγωγές της δεν απορρέουν από πρακτικές καταστρατηγήσεως. Αντιστρόφως, το γεγονός ότι δεν είναι δυνατό να αποδειχθεί ότι η επιχείρηση αυτή δεν είναι πραγματικός παραγωγός αποτελεί ένδειξη περί του ότι τα προϊόντα που εξάγει δεν είναι το αποτέλεσμα πραγματικής παραγωγικής δραστηριότητας.

84. Υπ' αυτές τις συνθήκες, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, μη λαμβάνοντας πράγματι υπόψη τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από την άρνηση συνεργασίας της Chin Haur στην έρευνα, στο πλαίσιο της αναλύσεως που το οδήγησε στο συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς ενδείξεις προκειμένου να αιτιολογήσει το ότι η Chin Haur μετείχε σε πρακτικές μεταφορτώσεως. Η πλάνη αυτή επέδρασε στη σιωπηρή διαπίστωση⁵⁷ στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να αιτιολογήσει την ακύρωση του επίδικου κανονισμού, ότι, λόγω αυτής της ανεπάρκειας, το συμπέρασμα που εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών μεταφορτώσεως προϊόντων κινεζικής καταγωγής προς την Ινδονησία, ήταν εσφαλμένο. Ως εκ τούτου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να αναιρεθεί.

iii) Επί των λοιπών αιτιάσεων οι οποίες προβάλλονται στο πλαίσιο των λόγων που αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού

85. Για λόγους πληρότητας, θα εκθέσω ορισμένες σκέψεις σχετικά με τις λοιπές αιτιάσεις οι οποίες προβάλλονται στο πλαίσιο των λόγων αναιρέσεως που αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

86. Όσον αφορά τις αιτιάσεις των θεσμικών οργάνων ότι η προσέγγιση που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο έχει ως συνέπεια να υποχρεούνται να αποδείξουν ότι κάθε παραγωγός/εξαγωγέας της χώρας την οποία αφορά η έρευνα μετέχει σε πρακτικές μεταφορτώσεως, φρονώ ότι θεμελιώνονται σε εσφαλμένη ανάγνωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και του επίδικου κανονισμού. Η Chin Haur υποστηρίζει ορθώς, κατά τη γνώμη μου, ότι σε καμία σκέψη της εν λόγω αποφάσεως δεν έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι τα θεσμικά όργανα πρέπει να αποδεικνύουν καταφατικά ότι κάθε παραγωγός/εξαγωγέας επιδίδεται σε μεταφορτώσεις. Όπως επισήμανα στα σημεία 56 και 57 των παρουσών προτάσεων⁵⁸, εν προκειμένω, το Συμβούλιο είναι εκείνο που προέβη σε συγχώνευση της αναλύσεως στο επίπεδο της χώρας και της αναλύσεως στο ατομικό επίπεδο χρησιμοποιώντας τις διαπιστώσεις σχετικά με μεμονωμένο παραγωγό/εξαγωγέα για να τεκμηριώσει τα συμπεράσματά του στο επίπεδο της χώρας. Κατά συνέπεια, όλες οι αιτιάσεις των θεσμικών οργάνων που θεμελιώνονται σε αυτή την παραδοχή είναι απορριπτέες⁵⁹.

56 — Βλ. σημείο 51 των παρουσών προτάσεων.

57 — Βλ. σημεία 60 έως 62 των παρουσών προτάσεων.

58 — Συναφώς, βλ. και σημεία 48 και 75 των παρουσών προτάσεων.

59 — Ειδικότερα, οι αιτιάσεις που εκτίθενται στο σημείο 35 των παρουσών προτάσεων και αντλούνται από την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και από τη σύγχυση μεταξύ της έννοιας των «πρακτικών καταστρατηγήσεως» και μιας από τις εκφάνσεις της, καλύπτονται από τη συλλογιστική που προηγείται.

87. Απορριπτέες είναι επίσης, κατά τη γνώμη μου, οι αιτιάσεις με τις οποίες αμφισβητείται η επάρκεια των συμπερασμάτων του Γενικού Δικαστηρίου για την ακύρωση του επίδικου κανονισμού. Πράγματι, αν, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η διαπίστωση σχετικά με τη συμμετοχή της Chin Haur σε πρακτικές μεταφορτώσεως ήταν εσφαλμένη ή δεν ήταν επαρκώς τεκμηριωμένη, τότε η διαπίστωση της υπάρξεως διαδικασιών καταστρατηγήσεως στο επίπεδο της Ινδονησίας θα βασιζόταν αποκλειστικά στα δύο εναπομένοντα στοιχεία που αναφέρονται στην αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού. Το πρώτο από τα δύο αυτά εναπομένοντα στοιχεία, δηλαδή η μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών, αποτελεί το πρώτο από τα συστατικά στοιχεία καταστρατηγήσεως. Επομένως, υπ' αυτή την έννοια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ένδειξη της υπάρξεως του δεύτερου από τα εν λόγω συστατικά στοιχεία, καθόσον τα θεσμικά όργανα οφείλουν να τα αποδείξουν όλα⁶⁰. Όσον αφορά το δεύτερο από τα εν λόγω εναπομένοντα στοιχεία, δηλαδή την άρνηση συνεργασίας παραγωγών/εξαγωγέων που αντιπροσώπευαν το 9 % των εξαγωγών προς την Ένωση, από την προπαρατεθείσα στο σημείο 51 των παρούσων προτάσεων νομολογία προκύπτει ότι η άρνηση συνεργασίας αυτή καθαυτή δεν επιτρέπει τη συναγωγή τεκμηρίου καταστρατηγήσεως. Επομένως, δεν μπορεί να αποτελέσει, αφεαυτής, ένδειξη για την ύπαρξη του δεύτερου συστατικού στοιχείου καταστρατηγήσεως.

88. Επομένως, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από τους αναιρεσείοντες, εν προκειμένω, αν το Γενικό Δικαστήριο είχε κρίνει ορθώς ότι η διαπίστωση που αφορούσε την Chin Haur ήταν εσφαλμένη, αυτό θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ακύρωση του επίδικου κανονισμού.

B - Επί των λόγων που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας, αντιφατικής αιτιολογίας και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

89. Με μια δεύτερη ομάδα λόγων, τα θεσμικά όργανα βάλλουν κατά της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ενώ το Συμβούλιο προβάλλει επίσης παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών.

90. Καταρχάς, τα θεσμικά όργανα υποστηρίζουν ότι στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εξηγείται γιατί το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Πρώτον, δεν αναφέρεται αν η πλάνη στην οποία υπέπεσε το Συμβούλιο είναι απλή πλάνη εκτιμήσεως ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξήγησε γιατί στηρίζεται στο γεγονός ότι η Chin Haur δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα, ενώ στην αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού αναφέρεται ότι η εταιρία δεν διέθετε επαρκή εξοπλισμό. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο θεμελίωσε το συμπέρασμά του σχετικά με το ότι δεν αποδείχθηκαν επαρκώς οι πρακτικές μεταφορτώσεως στην ανάλυση της επιτόπιας επιθεωρήσεως, παραλείποντας, εντούτοις, να αιτιολογήσει γιατί το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς αποδείξεις προκειμένου να στοιχειοθετήσει την ύπαρξη πρακτικών μεταφορτώσεως βάσει των πληροφοριών που παρέσχε γραπτώς η Chin Haur πριν από την επιθεώρηση.

91. Δεύτερον, η Επιτροπή θεωρεί ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι αντιφατική. Συναφώς, πρώτον, η Επιτροπή διερωτάται, με γνώμονα τη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πώς τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Chin Haur είναι δυνατόν να μην αποδεικνύουν ότι μετείχε σε μεταφορτώσεις, εφόσον αποδεικνύουν ότι προέβαινε σε καταστρατήγηση μέσω πρακτικών συναρμολογήσεως. Δεύτερον, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό

60 — Βλ. σημείο 45 των παρούσων προτάσεων.

Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε αντιφάσεις υποστηρίζοντας, αφενός, ότι το μόνο αποδεικτικό στοιχείο που διέθετε το Συμβούλιο ήταν η έκθεση της επιτόπιας επιθεωρήσεως και, αφετέρου, με τη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ένα ευρύ φάσμα διαθέσιμων στοιχείων επέτρεπε το συμπέρασμα ότι υπήρξε καταστρατήγηση εκ μέρους της Chin Haur.

92. Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεδειγμένα πραγματικά περιστατικά. Δεδομένου ότι η μεταφόρτωση αποδείχθηκε δεόντως στο επίπεδο της χώρας, ενώ η αίτηση απαλλαγής της Chin Haur ήταν αβάσιμη, το μόνο συμπέρασμα που θα μπορούσε να αντλήσει το Γενικό Δικαστήριο από τα διαθέσιμα στοιχεία ήταν ότι η Chin Haur προέβαινε σε μεταφορτώσεις.

93. Η Chin Haur αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

2. Εκτίμηση

94. Όσον αφορά, πρώτον, τις αιτιάσεις που αντλούνται από έλλειψη αιτιολογίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, από το σκεπτικό αποφάσεως πρέπει να προκύπτει σαφώς και άνευ αμφισημίας η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, έτσι ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η εκδοθείσα απόφαση, το δε Δικαστήριο να μπορεί να ασκήσει τον εκ μέρους του δικαστικό έλεγχο. Η υποχρέωση αιτιολογίας την οποία επιβάλλουν στο Γενικό Δικαστήριο τα άρθρα 36 και 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης πληροῦται, έστω και αν η αιτιολογία είναι σιωπηρή, εφόσον παρέχονται στους μεν ενδιαφερομένους η δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για την άσκηση του ελέγχου του⁶¹.

95. Όπως προκύπτει από τα σημεία 58 έως 62 των παρούσων προτάσεων, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο δεν ανέπτυξε λεπτομερώς στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση τη συλλογιστική που το οδήγησε στη μερική ακύρωση του επίδικου κανονισμού «στο μέτρο που αφορά» τη Chin Haur, η συλλογιστική αυτή μπορεί να συναχθεί χωρίς αμφισημία από την εν λόγω απόφαση, πράγμα που επιτρέπει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο του. Από την άποψη αυτή, επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει λόγω ελλείψεως αιτιολογίας.

96. Όσον αφορά τις λοιπές αιτιάσεις, πρώτον, η αιτίαση που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον δεν διευκρινίζει αν η πλάνη του Συμβουλίου είναι απλή πλάνη εκτιμήσεως ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, δεν είναι δυνατόν, κατά την άποψή μου να ευδοκιμήσει. Πράγματι, μολονότι ασφαλώς είναι σκόπιμο να αναφέρει το Γενικό Δικαστήριο στις αποφάσεις του το κριτήριο δικαστικού ελέγχου που εφαρμόζει, μια απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πάσχει λόγω ελλείψεως αιτιολογίας για τον μόνο λόγο ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αναφέρει ρητώς σε αυτή το κριτήριο δικαστικού ελέγχου που εφαρμόζει. Δεδομένου ότι τα θεσμικά όργανα δεν

61 — Βλ., ιδίως, υπ' αυτό το πνεύμα, απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Areva κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-247/11 P et C-253/11 P, EU:C:2014:257, σκέψεις 54 και 55).

αμφισβητούν στην ουσία την εφαρμογή εσφαλμένου κριτηρίου δικαστικού ελέγχου, αλλά περιορίζουν τις αιτιάσεις τους στην έλλειψη αιτιολογίας⁶², το κατά πόσον το κριτήριο που εφαρμόστηκε *in concreto* στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ήταν εσφαλμένο ή όχι δεν περιλαμβάνεται στο αντικείμενο των κρινομένων αιτήσεων αναιρέσεως.

97. Δεύτερον, ούτε και η αιτίαση που άπτεται της μη διευκρίνισης της διαφοράς μεταξύ της έννοιας της επαρκούς παραγωγικής ικανότητας και της έννοιας του επαρκούς εξοπλισμού είναι δυνατόν να ευδοκιμήσει. Πράγματι, οι δύο έννοιες χρησιμοποιήθηκαν με αναφορά στην ίδια ιδέα, και συγκεκριμένα στις παραγωγικές δραστηριότητες της Chin Haur όσον αφορά τις οποίες, κατά την άποψη του Γενικού Δικαστηρίου, το Συμβούλιο δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο το συμπέρασμά του ότι δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν τον όγκο των εξαγωγών της Chin Haur.

98. Τρίτον, απορριπτέα είναι κατά τη γνώμη μου και η αιτίαση που αντλείται από το ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να αιτιολογήσει γιατί το Συμβούλιο δεν διέθετε επαρκείς αποδείξεις προκειμένου να στοιχειοθετήσει την ύπαρξη πρακτικών μεταφορτώσεως βάσει των πληροφοριών που παρέσχε γραπτώς η Chin Haur. Πράγματι, κατά τη νομολογία, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να απαιτεί από το Γενικό Δικαστήριο να αιτιολογεί κάθε επιλογή στην οποία προβαίνει όταν δέχεται, προς στήριξη της αποφάσεώς του, ένα αποδεικτικό στοιχείο και όχι κάποιο άλλο. Το αντίθετο θα σήμαινε ότι το Δικαστήριο υποκαθιστά με τη δική του εκτίμηση των στοιχείων αυτών εκείνη του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα το οποίο δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητές του⁶³.

99. Όσον αφορά, δεύτερον, τις αιτιάσεις που αντλούνται από αντιφατική αιτιολογία, φρονώ ότι ο πρώτος ισχυρισμός της Επιτροπής θεμελιώνεται σε εσφαλμένη ανάγνωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, με τη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Chin Haur προέκυπτε ότι η αυτή προέβαινε σε καταστρατήγηση μέσω πρακτικών συναρμολογήσεως. Η αιτίαση που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να θεμελιωθεί ούτε στη δεύτερη φερόμενη αντίφαση την οποία προβάλλει η Επιτροπή. Πράγματι, με τη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απλώς απαρίθμησε τα στοιχεία που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο προκειμένου να δεχθεί την ύπαρξη όλων των συστατικών στοιχείων καταστρατηγήσεως, απαντώντας ειδικά σε επιχείρημα αντλούμενο από το ότι το Συμβούλιο δεν διευκρίνισε τη φύση των διαθέσιμων πληροφοριών⁶⁴. Δεν θεωρώ ότι υφίσταται αντίφαση με τη διαπίστωση που περιέχεται στις σκέψεις 96 και 102 της ίδιας αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία το Συμβούλιο, όσον αφορά τις πραγματικές διαπιστώσεις βάσει των οποίων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις, στηρίχθηκε κατά μεγάλο μέρος στην έκθεση αποστολής.

62 — Επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου που αντλείται από σφάλμα κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή, αφού υποστήριξε ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους ο επίδικος κανονισμός αντίκειται στην εν λόγω διάταξη, χαρακτηρίζει νομική πλάνη το ότι «στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν αναφέρεται καν κανόνας δικαστικού ελέγχου, και ιδίως δεν διευκρινίζεται αν το Συμβούλιο υπέπεσε σε απλή πλάνη εκτιμήσεως ή σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως». Στο πλαίσιο αυτό, εντούτοις, η Επιτροπή δεν αναπτύσσει καμία επιχειρηματολογία όσον αφορά την αιτίαση αυτή και απλώς παραπέμπει ρητώς στον δεύτερο λόγο αναιρέσεώς της που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας «για λεπτομερέστερη ανάλυση». Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο απλός χαρακτηρισμός ως νομικού σφάλματος του μη προσδιορισμού του κριτηρίου δικαστικού ελέγχου που εφάρμοσε το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς ο χαρακτηρισμός αυτός να στηρίζεται σε κανένα επιχείρημα ή ανάπτυξη, πλην της παραπομπής στον λόγο που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας, δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως αυτοτελής αιτίαση αντλούμενη από το ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη το επίπεδο του επιβαλλομένου δικαστικού ελέγχου, παραβιάζοντας έτσι την εξουσία εκτιμήσεως την οποία αναγνωρίζει στα θεσμικά όργανα η νομολογία που παρατίθεται στο σημείο 44 των παρουσών προτάσεων. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η εν λόγω αιτίαση της Επιτροπής ουσιαστικά συμπίπτει κατ' ουσίαν με την αιτίαση που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας, η οποία αναλύθηκε στο παρόν σημείο. Συναφώς επισημαίνω ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, στους αναιρεσιζήτοντες εναπόκειται να αναπτύξουν επαρκώς τα επιχειρήματα που επικαλούνται για τη θεμελίωση των αιτήσεων αναιρέσεώς τους.

63 — Βλ. απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP (C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψη 161).

64 — Βλ. σκέψη 129 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

100. Όσον αφορά, τρίτον, την αιτίαση του Συμβουλίου που αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, η εν λόγω παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να απαιτείται νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων⁶⁵. Η επιχειρηματολογία όμως του Συμβουλίου θεμελιώνεται στην παραδοχή ότι η διαπίστωση της υπάρξεως μεταφορτώσεων στο επίπεδο της χώρας θα αποδεικνυόταν ακόμα και αν δεν εμφιλοχωρούσε πλάνη όσον αφορά τη διαπίστωση σχετικά με τη συμμετοχή της Chin Haur σε μεταφορτώσεις. Όπως επισήμανα στο σημείο 85 των παρουσών προτάσεων, αυτό, κατά την άποψή μου, δεν ισχύει. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απλώς έκρινε ότι, βάσει των στοιχείων του φακέλου, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις. Πράττοντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, αλλά, κατά την άποψή μου, υπέπεσε σε νομική πλάνη παραλείποντας να λάβει υπόψη το ουσιώδες στοιχείο της αρνήσεως συνεργασίας της Chin Haur στην έρευνα, το οποίο είχε αποφασιστικής σημασίας επιπτώσεις στο επίπεδο αποδείξεως που θα έπρεπε να επιτύχουν τα θεσμικά όργανα για να μπορέσουν να αποδείξουν την εν λόγω συμμετοχή.

101. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει, κατά τη γνώμη μου, ότι τόσο ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-253/15 P, όσο και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως του Συμβουλίου στην υπόθεση C-259/15 P είναι απορριπτέοι.

Γ - Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-253/15 P, ο οποίος αντλείται από προσβολή των δικονομικών της δικαιωμάτων

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

102. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικονομικά δικαιώματά της, διότι της απαγόρευσε να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως. Καταρχάς, ισχυρίζεται ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να εκδικασθεί η υπόθεση με την ταχεία διαδικασία η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της δίκης ενώπιόν του, απέκλειε κάθε έγγραφη παρέμβαση της Επιτροπής, στερείτο αιτιολογίας. Το ίδιο ίσχυε και για την απόρριψη της μεταγενέστερης αιτήσεως που υπέβαλε στις 25 Ιουνίου 2014 να της επιτραπεί να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας. Εξάλλου, η επίμονη άρνηση του Γενικού Δικαστηρίου να επιτρέψει στην Επιτροπή να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις δεν δικαιολογούνταν λόγω της ανάγκης να επιταχυνθεί η εκδίκαση της υποθέσεως, όπως προκύπτει από το ότι το Γενικό Δικαστήριο χρειάστηκε 19,3 μήνες για να εκδώσει την απόφασή του, ενώ η μέση διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου ήταν 23,4 μήνες το 2014. Τέλος, οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου που συνιστούν, κατά την Επιτροπή, νομικές πλάνες, συνδέονται με τις ερευνητικές της δραστηριότητες, και ιδίως με τη σημασία των εκθέσεων αποστολής που εκπονήθηκαν κατά τις επιτόπιες επιθεωρήσεις. Οι διαπιστώσεις αυτές θα ήταν διαφορετικές αν της είχε επιτραπεί να εκφράσει τη θέση της πριν από τη επ' ακροατηρίου συζήτηση.

103. Η Chin Haur αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

⁶⁵ — Βλ. απόφαση της 2ας Ιουνίου 2016, Photo USA Electronic Graphic κατά Συμβουλίου (C-31/15 P, EU:C:2016:390, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

2. Εκτίμηση

104. Μολονότι είναι αληθές ότι τα θεσμικά όργανα είναι προνομιούχοι παρεμβαίνοντες και δεν χρειάζεται να αποδεικνύουν συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς⁶⁶, εντούτοις δεν παύουν να δεσμεύονται από τους κανόνες που περιέχονται στους Κανονισμούς Διαδικασίας των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.

105. Εν προκειμένω, θα πρέπει να επισημανθεί καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από τον φάκελο, η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση παρεμβάσεως στις 17 Οκτωβρίου 2013, δηλαδή αφού το Γενικό Δικαστήριο είχε αποφασίσει, δεχόμενο την αίτηση της Chin Haur, να εκδικάσει την υπόθεση με την ταχεία διαδικασία.

106. Όμως, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο διεξαγωγής της δίκης ενώπιόν του, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αμφισβητήσει απόφαση, όπως η απόφαση να εκδικαστεί η υπόθεση με την ταχεία διαδικασία, η οποία εκδόθηκε προτού γίνει δεκτή η αίτηση παρεμβάσεώς της.

107. Δεύτερον, όπως προκύπτει από το άρθρο 76α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, στο πλαίσιο της ταχείας διαδικασίας, ο παρεμβαίνων μπορεί να καταθέσει υπόμνημα παρεμβάσεως μόνον αν το Γενικό Δικαστήριο το επιτρέψει στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που λαμβάνει σύμφωνα με το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας.

108. Όσον αφορά την απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο υποβαλλόμενου από διάδικο αιτήματος για λήψη μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι καταρχήν αποκλειστικό αρμόδιο να κρίνει την ενδεχόμενη ανάγκη συμπληρώσεως των πληροφοριακών στοιχείων επί των υποθέσεων των οποίων επιλαμβάνεται⁶⁷.

109. Στο πλαίσιο αυτό, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να κρίνει αν είναι αναγκαίο να κάνει χρήση της εξουσίας του να διατάξει μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας, προκειμένου να συμπληρωθούν τα πληροφοριακά στοιχεία που διαθέτει, δεδομένου ότι η επάρκεια των αποδείξεων ενώπιόν του αποτελεί ζήτημα το οποίο εμπίπτει στην αποκλειστική του αρμοδιότητα και δεν υπόκειται στον ανααιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει περίπτωση παραμορφώσεως των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων ή αν η ανακρίβεια των διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου σε σχέση με τα πραγματικά περιστατικά προκύπτει από τα έγγραφα του φακέλου⁶⁸.

110. Εν προκειμένω, πρώτον, η Επιτροπή δεν επικαλείται παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων ή ανακρίβεια των διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου. Δεύτερον, στην αίτηση που υπέβαλε στις 25 Ιουνίου 2014 προκειμένου να της επιτραπεί να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, δεν προσδιορίζονται συγκεκριμένα έγγραφα ή αντικειμενικά στοιχεία που θα έπρεπε οπωσδήποτε να υποβληθούν γραπτώς, ενώ η προφορική παρουσίασή τους δεν θα επαρκούσε προκειμένου να μπορέσει η Επιτροπή να εκθέσει τα επιχειρήματά της. Τρίτον, η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να εκθέσει πλήρως τις απόψεις της κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Στην αίτηση αναιρέσεως της δεν προσδιορίζεται γιατί το γεγονός ότι μπόρεσε να εκθέσει τις απόψεις της μόνο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση επηρέασε τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, οι οποίες θα ήταν διαφορετικές, αν είχε γίνει δεκτή η αίτησή της να της επιτραπεί να υποβάλει υπόμνημα παρεμβάσεως.

66 — Απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980, Roquette Frères κατά Συμβουλίου (138/79, EU:C:1980:249, σκέψη 21).

67 — Βλ., ιδίως, απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016, PROAS κατά Επιτροπής (C-616/13 P, EU:C:2016:415, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 — Βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2016, Heli-Flight κατά EASA (C-61/15 P, EU:C:2016:59, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

111. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως της Επιτροπής είναι, κατά τη γνώμη μου, απορριπτέος.

112. Από τα προεκτεθέντα, και ιδίως από το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξα στο σημείο 84 των παρουσών προτάσεων, προκύπτει ότι, κατά τη γνώμη μου, οι αιτήσεις αναιρέσεως της Maxcom, της Επιτροπής και του Συμβουλίου πρέπει να γίνουν δεκτές και, κατά συνέπεια, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί.

VI – Επί της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής

113. Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκηση. Φρονώ ότι, όπως επισήμανε και η Chin Haur, αυτό ισχύει εν προκειμένω.

114. Υπ' αυτές τις συνθήκες, θα πρέπει να αναλυθούν οι τρεις αιτιάσεις που προβάλλει η Chin Haur με την προσφυγή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου προσφυγής. Συναφώς, θα πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, όπως επισημαίνεται στο σημείο 44 των παρουσών προτάσεων, σύμφωνα με τη νομολογία, ο έλεγχος εκ μέρους των δικαστηρίων της Ένωσης περιορίζεται κατά τα εκτιθέμενα στο εν λόγω σημείο.

115. Η πρώτη από τις εν λόγω αιτιάσεις έγινε δεκτή από το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση βάσει αναλύσεως η οποία, κατά τη γνώμη μου, είναι εσφαλμένη. Η αιτίαση αυτή αντλείται από το ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας, με την αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι η Chin Haur δεν διέθετε επαρκή παραγωγική ικανότητα που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον όγκο των εξαγωγών της προς την Ένωση.

116. Συναφώς, από τη νομολογία που παρατίθεται στα σημεία 49 έως 52 των παρουσών προτάσεων, καθώς και από τις σκέψεις που εκτίθενται στα σημεία 75 έως 79, προκύπτει ότι, σε μια κατάσταση όπως η επίδικη, λόγω της αρνήσεως συνεργασίας της Chin Haur, τα θεσμικά όργανα έφεραν περιορισμένο βάρος αποδείξεως και μπορούσαν να βασιστούν σε δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων προκειμένου να τεκμηριώσουν επαρκώς κατά νόμο τα συμπεράσματά τους όσον αφορά τη συμμετοχή της εν λόγω επιχείρησης σε πρακτικές καταστρατηγήσεως.

117. Υπ' αυτές τις συνθήκες, φρονώ ότι η παρουσία, αφενός, σημαντικού όγκου εξαγωγών από τη Chin Haur προς την Ένωση ποδηλάτων των οποίων η καταγωγή δεν μπόρεσε να προσδιοριστεί⁶⁹ και, αφετέρου, η παράλληλη ανυπαρξία στοιχείων που να αποδεικνύουν ότι η Chin Haur ήταν πράγματι παραγωγός ποδηλάτων, συνιστούσαν ενδείξεις που επέτρεπαν στα θεσμικά όργανα, ελλείψει άλλων στοιχείων και βάσει λογικού και εύλογου συνδέσμου, να συναγάγουν το συμπέρασμα ότι η Chin Haur επιδιδόταν σε μεταφορτώσεις⁷⁰. Το συμπέρασμα αυτό, εξάλλου, τεκμηριώνεται ακόμα περισσότερο λόγω της παρουσίας διαφόρων στοιχείων τα οποία γεννούν αμφιβολίες όσον αφορά τις πραγματικές δραστηριότητες της Chin Haur⁷¹. Αν υπήρχε εύλογος λόγος που δικαιολογεί τις δραστηριότητές της, εκτός της αποφυγής των δασμών αντιντάμπινγκ, εναπόκειται στη Chin Haur να τον αποδείξει⁷².

69 — Βλ. σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

70 — Το Δικαστήριο χρησιμοποίησε τους όρους «λογικό και εύλογο» στη σκέψη 52 της αποφάσεως της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154).

71 — Τα στοιχεία αυτά υπογραμμίστηκαν από το Γενικό Δικαστήριο. Βλ. σκέψη 100 και πρώτη περίοδο της σκέψεως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

72 — Βλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, σκέψη 56, in fine).

118. Επομένως, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας, με την αιτιολογική σκέψη 62 του επίδικου κανονισμού, ότι η Chin Haur επιδιόταν σε μεταφορτώσεις. Κατά συνέπεια, η πρώτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου προσφυγής της Chin Haur είναι, κατά την άποψή μου, απορριπτέα.

119. Με τη δεύτερη αιτίαση που προβάλλει στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου προσφυγής, η Chin Haur υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε νομική πλάνη δεχθέν την ύπαρξη μεταφορτώσεων με βάση αποκλειστικά και μόνο τη μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών. Το Συμβούλιο δεν προσκόμισε αποδείξεις σχετικά με την ύπαρξη των εν λόγω μεταφορτώσεων ούτε απέδειξε κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των εν λόγω πρακτικών και της υποτιθέμενης μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών.

120. Συναφώς, αληθεύει ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού, το Συμβούλιο αναφέρθηκε στην ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών ως ένα από τα στοιχεία από τα οποία είναι δυνατόν να συναχθεί η ύπαρξη πρακτικών μεταφορτώσεως μέσω της Ινδονησίας. Όπως επεσήμανα στο σημείο 87 των παρούσων προτάσεων, η ύπαρξη μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών συνιστά το πρώτο από τα συστατικά στοιχεία καταστρατηγήσεως. Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί, αφεαυτής, ένδειξη της υπάρξεως πρακτικών καταστρατηγήσεως.

121. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστήριξε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου η Chin Haur, το Συμβούλιο δεν βασίστηκε αποκλειστικά σε αυτό το στοιχείο στην αιτιολογική σκέψη 64 του επίδικου κανονισμού. Αντιθέτως, βασίστηκε σε δύο άλλα στοιχεία: αφενός, στη διαπίστωση που αφορούσε τη συμμετοχή της Chin Haur –της οποίας οι εισαγωγές αντιπροσώπευαν σημαντικό μέρος (42 %) των εισαγωγών ποδηλάτων προς την Ένωση– σε πρακτικές μεταφορτώσεως και, αφετέρου, στο γεγονός ότι ενδιαφερόμενοι που αντιπροσώπευαν ποσοστό 9 % των εν λόγω εξαγωγών δεν είχαν συνεργαστεί στην έρευνα. Ασφαλώς, όπως επισημάνθηκε⁷³, αυτή η άρνηση συνεργασίας δεν επιτρέπει αφεαυτής τη συναγωγή τεκμηρίου σχετικά με την ύπαρξη μεταφορτώσεων. Εντούτοις, λόγω της διαπιστώσεως σημαντικής αυξήσεως των εισαγωγών ποδηλάτων από την Ινδονησία προς την Ένωση αμέσως μετά την αύξηση των δασμών αντνιτάμπινγκ επί των εισαγωγών από την Κίνα⁷⁴ και λόγω της υπάρξεως ενδείξεων, απορρεουσών από τη διαπίστωση σχετικά με τη Chin Haur, όσον αφορά την ύπαρξη μεταφορτώσεων από την Ινδονησία, αυτή η άρνηση συνεργασίας μπορούσε να αποτελέσει μια επιπλέον ένδειξη ενισχύουσα το συμπέρασμα της υπάρξεως ανάλογων μεταφορτώσεων⁷⁵. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Συμβούλιο διέθετε επαρκείς συγκλίνουσες ενδείξεις, κατά τη νομολογία, προκειμένου να αιτιολογήσει το συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη, εν προκειμένω, πρακτικών καταστρατηγήσεως μέσω της Ινδονησίας.

122. Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από το ότι το Συμβούλιο έσφαλε μη προσδιορίζοντας τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των μεταφορτώσεων και της μεταβολής των τρόπων διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών, επισημαίνονται τα εξής. Πρώτον, αποδείχθηκε οριστικά ότι το Συμβούλιο κατέληξε στο ορθό συμπέρασμα ότι, για τις μεταφορτώσεις αυτές, δεν υπήρχε κανένας άλλος αποχρών λόγος ή οικονομική αιτιολογία, πλην της αποφυγής των μέτρων αντνιτάμπινγκ⁷⁶. Δεύτερον, το Συμβούλιο επιβεβαίωσε ότι η έρευνα δεν απέδειξε αύξηση της καταναλώσεως ποδηλάτων στην Ινδονησία η οποία θα μπορούσε να ωθήσει τους παραγωγούς να αυξήσουν την παραγωγική ικανότητά τους. Εξάλλου, η έρευνα αποκάλυψε ότι οι τρεις εταιρίες της Ινδονησίας στις οποίες χορηγήθηκε απαλλαγή δραστηριοποιούνταν μάλλον στην εσωτερική αγορά και όχι στις εξαγωγικές αγορές. Τρίτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι ισχυρισμοί της Chin Haur ότι η μεταβολή των τρόπων

73 — Βλ. σημεία 51, 82 και 87 των παρούσων προτάσεων.

74 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 46 του επίδικου κανονισμού και σκέψη 52 της αποφάσεως της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154).

75 — Βλ., υπό το πνεύμα αυτό, σκέψη 54 της αποφάσεως της 4ης Σεπτεμβρίου 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) που είναι εφαρμοστέα κατ' αναλογία βάσει των προεκτεθέντων στο σημείο 69 των παρούσων προτάσεων.

76 — Βλ. σημείο 92 του επίδικου κανονισμού.

διεξαγωγής των εμπορικών συναλλαγών ήταν δυνατόν να οφείλεται σε αύξηση της παραγωγικής ικανότητας στην Ινδονησία, σε μετακίνηση των Κινέζων παραγωγών στην Ινδονησία λόγω της αυξήσεως των δασμών αντνιτάμπινγκ ή στο ότι οι Ινδονήσιοι παραγωγοί εκμεταλλεύθηκαν την ευκαιρία της μειώσεως των κινεζικών εξαγωγών προς την Ένωση για να αυξήσουν το μερίδιο αγοράς τους στην Ένωση, δεν τεκμηριώνονται από κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

123. Κατά συνέπεια, η δεύτερη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου προσφυγής της Chin Haur είναι, κατά τη γνώμη μου, επίσης απορριπτέα.

124. Με την τρίτη αιτίαση του εν λόγω δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου προσφυγής, η Chin Haur υποστήριξε ότι, ελλείψει άλλων αποδείξεων, τα στοιχεία που είχε υποβάλει έπρεπε να θεωρηθούν διαθέσιμα πραγματικά στοιχεία, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, βάσει των οποίων το Συμβούλιο θα έπρεπε να διαπιστώσει ότι δεν πραγματοποιήθηκαν μεταφορτώσεις.

125. Η αιτίαση αυτή είναι επίσης απορριπτέα. Πράγματι, αφενός, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ότι οι πληροφορίες που διαβίβασε η Chin Haur ήταν αντιφατικές, αποσπασματικές και μη επαληθεύσιμες, ενώ, αφετέρου, από την ανωτέρω ανάλυση της πρώτης και της δεύτερης αιτιάσεως προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέθετε επαρκείς ενδείξεις προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα, υπό το πρίσμα της σχετικής νομολογίας, ότι, εν προκειμένω, είχαν πραγματοποιηθεί μεταφορτώσεις.

126. Βάσει των προεκτεθέντων, φρονώ ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Chin Haur είναι απορριπτέα.

VII – Επί των δικαστικών εξόδων

127. Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση κατά την οποία η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

128. Αν το Δικαστήριο δεχθεί τις εκτιμήσεις μου όσον αφορά τις τρεις συνεκδικαζόμενες αιτήσεις αναιρέσεως, ηττηθείσα θα είναι η Chin Haur. Υπό τις συνθήκες αυτές, εφόσον η Maxcom, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζήτησαν να καταδικαστεί η Chin Haur στα δικαστικά έξοδα, προτείνω στο Δικαστήριο να καταδικάσει την Chin Haur στα δικαστικά έξοδα τόσο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης όσο και των παρουσών διαδικασιών επί των αιτήσεων αναιρέσεως της Maxcom, της Επιτροπής και του Συμβουλίου.

VIII – Πρόταση

129. Βάσει των προεκτεθεισών σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφασίσει ως εξής:

- 1) Να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2015, Chin Haur Indonesia κατά Συμβουλίου (T-412/13, EU:T:2015:163).
- 2) Να απορρίψει την προσφυγή κυρώσεως που ασκήθηκε από την Chin Haur Indonesia PT.

- 3) Να καταδικάσει την Chin Haur Indonesia PT στα δικαστικά έξοδα της πρωτόδικης διαδικασίας καθώς και στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν κατ' αναίρεση η Maxcon Ltd, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.